

THỂ HỘI HỌC PHẬT

Tập 2

Phương Pháp Đối Trị Tập Khí

Chủ giảng: Thầy giáo Hồ Tiểu Lâm

Thời gian: Ngày 25/09/2011

Địa điểm: Trung tâm triển lãm quốc tế Lục Dã Malaysia

Viết dịch: BBD Pháp Âm Tuyên Lưu

Kính thưa thầy giáo Thái Lễ Húc, kính thưa các vị pháp sư, các vị đại đức kính thưa các đồng tu, Xin chào mọi người! Tiếp theo chúng tôi sẽ tiếp tục nói tiếp đề tài buổi sáng về “Học tập Pháp Thập Niệm của đại sư Ân Quang” để chúng ta cùng nhau học tập đoạn khai thị này của đại sư Ân Quang. Hôm nay vốn là muốn báo cáo hai nội dung: Một là làm thế nào để niệm Phật? Hai là làm thế nào đối trị tập khí? Chúng ta thử xem thời gian hôm nay có đủ không nhé. Tiếp theo tôi tiếp tục báo cáo với mọi người về việc tôi làm thế nào dùng Pháp Thập Niệm để niệm Phật.

Dùng Pháp Thập Niệm để niệm Phật, chúng ta phải luôn nhớ kỹ ba điều rõ ràng: Một là trong tâm nhớ cho rõ ràng rành mạch. Hai là miệng niệm cho rõ ràng rành mạch. Ba là tai nghe cho rõ ràng rành mạch. Thế nào gọi là trong tâm niệm cho rõ ràng rành mạch? Có hai nguyên tắc: Một là trong tâm phải nhớ rõ số, rốt cuộc tôi niệm là câu Phật hiệu thứ mấy, nói trên hiện tượng vật lý và âm thanh thì không cần âm thanh của: một hai ba bốn năm sáu bảy tám, nhưng trong tâm tôi biết rõ đây là câu Phật hiệu thứ mấy. Hai là khi thực hành Pháp Thập Niệm thì trong tâm phải niệm cho rõ ràng rành mạch, nhiếp chặt ý căn, chúng ta nói trong đầu nhớ số thì đây là một cách để nhiếp chặt ý căn, chúng ta còn có một cách khác có thể nhiếp chặt ý căn, đó chính là nhắc nhở bản thân dùng tai lắng nghe tiếng Phật hiệu. Hai điều này làm được thì ý căn của chúng ta đã được nhiếp chặt. Đặc biệt là điều thứ hai, nào chúng ta phải nhắc nhở bản thân: tai của chúng ta đang làm gì? Tôi nghe rồi, thế nhưng chưa nghe lọt vào tai. Tôi nghe rồi, nhưng tôi chưa nghe thấy. Như thế vẫn không được, rất nhiều người nói tôi nghe rồi, nhưng bạn chưa nghe. Bạn nghe lọt vào trong chưa? Bạn thật sự nghe được rõ ràng tiếng Phật hiệu chưa? Tai của bạn có

phải đang đồng hành cùng tiếng Phật hiệu không? Tai giống như cái máy thu, lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị. Tai chưa chuẩn bị tốt thì miệng không được niệm Phật. Tai chưa chuẩn bị tốt việc tiếp nhận âm thanh tiếng Phật hiệu thì miệng của chúng ta chưa thể niệm Phật. Khi nào tai chúng ta chuẩn bị tốt rồi, thì khi đó miệng chúng ta mới niệm ra câu Phật hiệu. Khi vừa niệm ra thì tai của chúng ta liền bắt trọn được chữ này. Đây là dùng tai để lắng nghe Phật hiệu. Miệng phải niệm cho rõ ràng rành mạch, bốn chữ cũng thế, sáu chữ cũng thế, nhất định phải niệm cho có trách nhiệm, phải nghiêm túc, phát âm mỗi một chữ phải chính xác tròn trịa: A Di Đà Phật. Buổi sáng tôi đã báo cáo với mọi người rồi: A-di-đà Phật A-di-đà Phật A-di-đà Phật A-di-đà Phật A-di-đà Phật A-di-đà Phật. Niệm thế không đúng, không phải từng chữ, Đại sư Ấn Quang trong “Văn Sao” yêu cầu chúng ta: Từng chữ, từng câu đều phải làm được ba việc rõ ràng. Ngài không nói niệm câu Phật hiệu nhiều thì có thể vãng sanh Tây Phương, niệm mười vạn tiếng, mười lăm vạn tiếng, mười bảy vạn tiếng, ngài không nói vậy. Mà chất lượng của niệm Phật bảo đảm vãng sanh Tây Phương, không phải số lượng câu Phật hiệu.

Vì vậy chúng ta nhất định phải nhớ kỹ 70 năm trước đại sư Ấn Quang, Ngài vãng sanh Tây Phương năm 1940, trước khi ngài vãng sanh đã để lại cho chúng ta phương pháp này. Quê nhà của ngài ở Cục Lạc, Ngài thả chiếc thuyền từ trở về Ta-bà là thừa nguyện tái lai. Ngài là tổ sư đời thứ mười ba của Tịnh độ Tông, là Đại Thế Chí Bồ-tát. trước khi ngài đi đã để lại phương pháp niệm Phật này, Ngài là từ Ta-bà vãng sanh đến Tây Phương, Ngài là dùng phương pháp này để vãng sanh Tây Phương, Ngài là Đại Thế Chí Bồ-tát. Nếu chúng ta đối với Pháp Thập Niệm này, nếu vẫn còn nghi ngờ, vẫn chưa có lòng tin, thì “đến nỗi thiện căn nhiều kiếp do đây mà mất, chẳng thể rốt ráo tự đạt được lợi ích thật sự, đáng buồn thay!”. Nhiều kiếp đấy! Chúng ta ngày nay có thể gặp được Pháp Thập Niệm của đại sư Ấn Quang, đó chẳng phải là việc một sớm một chiều, mà là thiện căn của nhiều kiếp. Chúng ta phải xứng đáng với chính bản thân mình. Chúng tôi tra “Đại Từ Điển Phật Học” của lão tiên sinh Đinh Phúc Bảo, thế nào gọi là thiện căn? Ba nghiệp thân khẩu ý đều thiện thì gọi là thiện, thiện có thể sinh thiện quả thì gọi là căn. Vì vậy chúng ta nói ba nghiệp thân khẩu ý đều thiện thì chúng ta có thể gọi đó là thiện căn. “Đến nỗi thiện

căn nhiều kiếp” nghĩa là bạn trong đời quá khứ không biết đã làm biết bao nhiêu việc tốt, nói bao nhiêu lời hay, khởi biết bao nhiêu ý niệm tốt, thì bạn hôm nay mới có thể gặp được pháp môn Tịnh độ, mới có thể gặp được Pháp Thập Niệm. “Do đây mà mất”, nghĩa là do vấn đề gì của bạn vậy? Do sự hoài nghi và xen tạp của bạn mà mất đi. “Chẳng thể rốt ráo tự đạt được lợi ích thật sự”, nghĩa là không thể tự mình đạt được lợi ích thực tế của pháp môn Tịnh độ mang đến cho bạn, nên “đáng buồn thay!”, nghĩa là thật quá đáng thương, quá đáng tiếc!

Vì vậy chúng ta biết rằng đại sư Ấn Quang để lại cho chúng ta Pháp Thập Niệm này, Ngài hiện nay ở đâu? Không đến cũng không đi. Ngài ở Tây Phương, bạn nói ngài có ở Tây Phương không? Đúng vậy. Ngài trong “Văn Sao” lấy một ví dụ: Thưa Đại Thế Chí Bồ-tát! đại sư Ấn Quang ở đâu ạ? Ở trên trời, ở Tây Phương, ở trong tâm chúng ta chăng? Đều đúng. Vậy rốt cuộc ở trong tâm chúng ta hay là ở Tây Phương? Đều ở. Đại sư Ấn Quang lấy một ví dụ: A-di-đà Phật giống như mặt trăng trên trời, tâm của chúng sanh giống như nước trên trái đất. Nước yên tĩnh thì trăng hiện, nếu chậu nước tâm của bạn mà yên tĩnh thì mặt trăng sẽ soi bóng trong chậu nước tâm này của bạn. Nếu nước đục có sóng động thì mặt trăng không hiện ra, nghĩa là mặt trăng sẽ không hiện ra được. Vì vậy A-di-đà Phật có đến tiếp dẫn chúng ta hay không? Đại Thế Chí Bồ-tát, đại sư Ấn Quang có đến gia trì cho chúng ta không? Bạn không thể hỏi các ngài. Đại sư Ấn Quang nói: Mặt trăng chưa từng xa rời trái đất, mà do chậu nước tâm của một số người yên tĩnh nên mặt trăng có thể soi bóng vào, do chậu nước tâm của một số người không yên tĩnh nên tuy rằng mặt trăng vẫn soi chiếu bên trên nhưng cũng không soi bóng được. Vì vậy người nào có thể thấy được A-di-đà Phật, người nào có thể có được sự gia trì của đại sư Ấn Quang thì mấu chốt là xem tâm ai thanh tịnh.

Hơn nữa đại sư Ấn Quang vãng sanh đến Tây Phương từ thế giới Ta-bà này, Ngài có biết chúng ta đang dùng Pháp Thập Niệm này để niệm Phật không? Chắc chắn biết, Đại Thế Chí Bồ-tát pháp giới tạng thân, thân thể ngài ở đâu? Khắp pháp giới. Thế nào gọi là pháp giới? Tất cả vật chất, tinh thần, hiện tượng tự nhiên mà chúng ta nhìn thấy đều gọi là pháp. Pháp giới tạng thân vậy thì ngài ở khắp mọi nơi. Ngài đã đến chưa? Chưa đến. Ngài đã đi chưa? Cũng chưa đi. Bất cứ một pháp nào

niệm nho nhỏ, hoặc niệm thầm. Ngoài việc niệm Phật, đừng dấy khởi một niệm nào khác, nếu khởi vọng niệm, phải tức thời bỏ ngay.

Niệm thế nào? Pháp Thập Niệm niệm thế nào? Pháp Thập Niệm chính là niệm như thế. Buổi sáng đánh răng, tự hỏi: đầu đang nghĩ gì vậy? Niệm Phật thôi. Có ai niệm Phật khi đánh răng không? Không ai giơ tay, à có, có người giơ tay niệm Phật khi đánh răng. Có thể nhớ số khi đánh răng không? Khả năng tương đối khó, khó cũng không sao. Đại sư Ấn Quang dạy: niệm thẳng A-di-đà Phật, A-di-đà Phật, A-di-đà Phật. Niệm từng câu từng câu. Ai yo! Mệt thật, đúng vậy. Đến khi niệm Phật thì mệt nhưng đến khi tán gẫu lại không mệt. Chúng ta luôn muốn tìm một chỗ bên ngoài để đặt tâm vào. À! Cảm thấy xem đĩa của Hòa Thượng yên tâm rồi, không lãng phí hai tiếng này, bốn tiếng này. Hôm nay tham gia pháp hội tam thời hệ niệm, cảm thấy mình hôm nay học Phật rồi, hôm nay mình tu hành rồi. Hôm nay đến đạo tràng gặp một lão hòa thượng, để ngài ấy xoa xoa đầu, dùng chút tiền để cúng dường, tôi hôm nay tu hành rồi. Vậy thì sai rồi! Đại sư Ấn Quang trong “Văn Sao” chưa từng nói qua những việc này. Thế Tôn trong tam tạng mười hai bộ cũng chưa từng nói qua việc này, mà lão hòa thượng Tịnh Không của chúng ta, Đại sư Ấn Quang, Lão Cư Sĩ Hạ Liên Cư và sư công Lý Bình Nam đều nói bốn chữ: Thật Thà Niệm Phật.

Hôm qua, thầy Thái Lễ Húc nói rằng Mạnh Tử nói: “Đạo học vấn chẳng có gì khác, chỉ mong tìm được nơi đặt tâm vào mà thôi”. Thế nào là học vấn? Làm thế nào thực hành học vấn? Đạo học vấn chẳng có gì khác ngoài việc tìm được một nơi đáng để đặt tâm vào, vậy là xong. Học vấn nói ra thì rất phức tạp nhưng thực hiện lại rất đơn giản. Phật sống Chương Gia cũng nói với lão hòa thượng Tịnh Không của chúng ta: Phật pháp biết khó hành dễ. Hiểu rõ về Phật pháp quá khó nhưng thực hiện thì quá dễ. Hiện nay chúng ta, đồng tu chúng ta lại chuyên chọn làm cái khó, còn dễ nhất là niệm Phật thì không làm, cảm thấy vì sao? Thấy nhàm chán, rất khô khan, không thú vị. Vừa niệm Phật thì ngáp, thì dụi mắt, buồn ngủ, nếu không thì nôn nóng, thì phiền muộn. Đây đều là tập khí, chúng ta từ xưa đến nay, tâm của chúng ta, Đại sư Ấn Quang nói: “Tâm chạy ra bên ngoài”, nghĩa là tâm hướng ra bên ngoài mà chạy, không biết đặt tâm vào chỗ nào. Phật trong Kinh giáo nói: “Đặt tâm một

chỗ thì chẳng việc gì mà không làm được”, không có việc nào không thể làm được. Phật trong “Phật Thuyết A-di-đà Kinh” dạy chúng ta: Người nghe được Kinh này, người thọ trì pháp môn này được hết thảy thập phương chư Phật hộ niệm. Đại sư Ngẫu Ích nói: Có thể vãng sanh được hay không quyết định bởi có Tín Nguyện hay không, phẩm vị cao hay thấp được quyết định bởi công phu trì danh sâu hay cạn. Đại sư Ấn Quang nói càng triệt để là: Có đủ Tín Nguyện, nhất định vãng sanh, cho dù vẫn có vọng niệm, vì không đến nỗi quá kịch liệt thì đều có thể vãng sanh.

Hiện nay, chúng ta có tin Tây Phương không? Bạn nói chúng ta là người tu Tịnh độ, bạn nói không tin Tây Phương thì rất có lỗi với mọi người. Có muốn vãng sanh không? Buổi sáng hôm nay tôi báo cáo với mọi người thì mọi người đều cười, Lão hòa thượng Tịnh Không khi ở Singapore mở pháp hội, Ngài lấy một ví dụ: Bên cạnh pháp hội này có gian phòng, Bên trên viết: sau khi đi vào thì bảy ngày sẽ vãng sanh, không ra được nữa. Không có ai dám vào. Vì sao? Lão hòa thượng nói: đó chẳng phải đi chết hay sao? Đây là không muốn vãng sanh. Vậy thì chúng ta nói: Có Tín Nguyện hay không quyết định chúng ta có thể vãng sanh Tây Phương được hay không, chúng ta làm sao có thể Tin sâu Nguyện thiết đây? Chúng ta thật sự muốn tin, chúng ta thật sự mong muốn, vô cùng khẩn thiết mong muốn vãng sanh Tây Phương, thế nhưng không phát ra được cái tâm này, không phát ra được cái tâm này thì bạn không có cách nào cảm ứng đạo giao với bốn mươi tám nguyện của A-di-đà Phật. Đại sư Ấn Quang nói: Cho dù niệm Phật hiệu tốt thế nào đi chẳng nữa cũng vô ích. Đại sư Ấn Quang trong “Văn Sao” chỉ ra cái lỗi này của chúng ta. Vì sao chúng ta không làm được Tin sâu Nguyện thiết. Ngài nói: Do chúng ta có chướng ngại.

Ngài lấy một ví dụ rằng: Có một người mù ở dưới mặt trời, người mù không nhìn thấy ánh mặt trời, bởi vì anh ấy bị mù mắt. Thế nhưng ánh mặt trời đích thật chiếu lên người anh ấy. Vậy chúng ta làm thế nào để người mù này khôi phục lại quang minh của anh ấy để có thể nhìn thấy ánh mặt trời? Đại sư Ấn Quang nói: Bỏ Pháp Thập Niệm này mà muốn khôi phục quang minh thì chẳng có chuyện đó, nghĩa là bạn muốn khôi phục lại quang minh này ư, không có cách nào. Vì vậy chúng ta thấy Pháp Thập Niệm này quan trọng thế nào. Anh ấy là người mù, đây là lấy tỉ dụ, Anh ấy là người mù, phương pháp duy nhất khôi phục quang minh để nhìn thấy ánh

mặt trời. Vậy những đồng tu chúng ta tu Tịnh độ người nào cũng đều mong muốn bản thân thật sự muốn vãng sanh Tây Phương, người nào cũng đều mong muốn bản thân thật sự tin sâu Tây Phương, nhưng vì sao không được? Bởi vì có chướng ngại, làm thế nào tiêu trừ chướng ngại? Đại sư Ấn Quang nói chỉ có Pháp Thập Niệm này, có bốn kết quả: “Chướng tận phước tăng, nghiệp tiêu trí rạng”, chướng tận nghĩa là toàn bộ chướng ngại tiêu trừ, phước tăng nghĩa là phước khí tăng trưởng. Nghiệp tiêu trí rạng, nghĩa là nghiệp tiêu đi rồi, dựa vào điều gì để tiêu? Dựa vào Phật hiệu để tiêu, trí huệ sáng rạng lên, trí huệ sáng tỏ, trí huệ hiện tiền, đều ở trong một tiếng Phật hiệu, nói đến mức rõ ràng như thế.

Đại sư Ấn Quang nói: Nếu vẫn không Tin sâu Nguyện thiết thì đại giác Thế Tôn đến thế giới này nói cho chúng ta cái khổ của địa ngục. Ngài nói thế này: Biết cái khổ của địa ngục mà phát tâm Bồ Đề chính là khai thị thiết yếu nhất của đại giác Thế Tôn. Nói cho chúng ta địa ngục khổ để bạn phát tâm bồ đề. Sợ địa ngục, sợ địa ngục nên bạn phát tâm bồ đề, tâm bồ đề chính là Tín Nguyện. Cũng được mà. Hoặc là bạn biết địa ngục khổ nên bạn muốn vãng sanh Tây Phương, hoặc là bạn biết Ta-bà khổ nên bạn cũng muốn vãng sanh Tây Phương. Nếu hai nơi này bạn đều không cảm thấy khổ, Đại sư Ấn Quang nói vì sao bạn không thấy địa ngục khổ? Vì tâm lực không đủ, năng lực tư tưởng của tâm quá yếu, tưởng tượng không được địa ngục có bao nhiêu khổ ải. Mà con người chúng ta của thế giới này nhìn thấy hỏa tai, nhìn thấy thủy tai lại sợ hãi, còn sự khổ ải của địa ngục còn đáng sợ hơn không biết bao nhiêu lần so với thủy tai và hỏa tai mà chúng ta nhìn thấy. Chúng ta không sợ hãi địa ngục, Vì sao? Vì sức mạnh của tâm không đủ, vì chúng ta hiện nay không nhìn thấy địa ngục. Đại sư Ấn Quang nói: không nhìn thấy địa ngục chính là chướng ngại lớn nhất của chúng ta, không biết địa ngục khổ chính là chướng ngại lớn nhất của chúng ta. Vậy làm thế nào tiêu trừ cái chướng ngại này? Đại sư Ấn Quang nói: Nếu bạn biết địa ngục khổ, bạn phát tâm bồ đề nhất hướng chuyên niệm thì cũng có thể vãng sanh Tây Phương. Nếu bạn biết Ta-bà khổ, bạn phát tâm bồ đề nhất hướng chuyên niệm thì cũng có thể vãng sanh Tây Phương. Chỉ sợ bạn không cảm giác được cái khổ này, bạn cũng không tưởng tượng nổi địa ngục biết bao khổ ải. Vậy thì xong rồi.

Vì vậy Phật nói: “Lấy khổ làm thầy, lấy giới làm thầy”. Lấy khổ làm thầy chính là biết được Ta-bà khổ, biết được địa ngục khổ. Còn lấy giới làm thầy nghĩa là câu Phật hiệu này chính là giới. Bạn thấy khi bạn niệm Phật bạn còn có thể làm được việc khác không? Thân khẩu ý đều không thể làm việc khác. Niệm Phật hai tiếng chính là trì giới hai tiếng. Đủ một lần Phật thất chính là trì giới bảy ngày. Đó là lấy giới làm thầy. Ai ya! Xem ra biết rõ Ta-bà khổ thì tốt rồi. Đại sư Ấn Quang nói: Chỉ cần biết Ta-bà khổ hoặc địa ngục khổ thì bạn không cần phải dạy họ Pháp Thập Niệm nào nữa. Tự họ sẽ nhiếp chặt tâm. Đại sư Ấn Quang trong “Văn Sao” nói: Người biết được địa ngục khổ, người biết được Ta-bà khổ, Ngài có hai tỉ dụ là: “Nhu thuốc súng thêm lưu huỳnh, như khí cụ tiếp điện”. Sức mạnh của loại người này giống như thuốc súng thêm lưu huỳnh sẽ biến thành thuốc nổ. Như thuốc súng thêm lưu huỳnh. Như khí cụ tiếp điện, Ví dụ: tủ lạnh không lạnh, khi vừa tiếp điện vào thì tủ lạnh liền mát. Như khí cụ tiếp điện, như thuốc súng thêm lưu huỳnh. Ai yo! Phương pháp tốt như vậy, vậy tôi biết Ta-bà khổ, biết địa ngục khổ, thì có phải được rồi không? Chẳng phải công phu niệm Phật của tôi liền đắc lực rồi sao? Vậy mời ngài nói cho chúng tôi, đại sư Ấn Quang, Chúng tôi làm sao mới có thể biết được địa ngục khổ? Chúng tôi làm sao mới có thể biết được Ta-bà Khổ? Đại sư Ấn Quang nói: Không biết địa ngục khổ, không biết Ta-bà Khổ là vì có chướng ngại. Pháp Thập Niệm có thể khiến cho bạn ý thức được địa ngục khổ mức nào, Ta-bà có khổ đến đâu. Pháp Thập Niệm có thể khởi đến tác dụng này. Vì sao bạn không biết địa ngục khổ? Vì sao bạn không biết Ta-bà khổ? Do bạn có chướng ngại, bạn có nghiệp chướng. Chướng tận phước tăng, nghiệp tiêu trí rạng, Toàn bộ đều ở trong một tiếng Phật hiệu này. Dầu sao Lão hòa thượng Tịnh Không và đại sư Ấn Quang không nói phải đi khắp các đạo tràng để được chướng tận phước tăng, nghiệp tiêu trí rạng, không nói tham gia pháp hội để được chướng tận phước tăng, nghiệp tiêu trí rạng mà nói đều ở trong câu Phật hiệu này. Nên chúng ta xem xét lại bản thân chúng ta xem có phải thật sự muốn phát tâm bồ đề? Có phải thật sự sợ cái khổ của địa ngục, tiến tới lập chí niệm Phật, chuyên tâm lập chí ở niệm Phật để cuối cùng vãng sanh Tây Phương. Xem chúng ta có phải thật sự niệm không?

Đại sư Ấn Quang trong “Văn Sao” có một đoạn khai thị thế này, khi Thế Tôn còn tại thế có một đoạn hội thoại với A Nan, Thế Tôn từ mặt đất cầm lên một nắm đất đặt trên tay hỏi A Nan: A Nan! Đất trên tay ta nhiều hay đất trên đại địa nhiều? A Nan trả lời: Đất trên đại địa nhiều ạ. Phật nói: người chết được lại thân người ít như đất trong tay ta, Người sau khi chết mất thân người đọa tam đồ nhiều như đất trên đại địa. Thưa các đồng tu! Chúng ta học Phật phải tin Phật, sau khi chúng ta chết, Phật nói: Được lại thân người ít như nắm đất vê trong tay ta, kẻ mất thân người đọa tam đồ nhiều như đất trên đại địa. Phải nên kính tin lời Phật, chúng ta phải nên tin tưởng lời Phật nói. Điều này không phải trò đùa. Cho dù sống 100 năm tương đương 36.500 ngày, các đồng tu ngồi đây 20 năm đầu không học Phật, sau 80 tuổi chưa chắc còn trên thế giới này, ngắt đầu bỏ đuôi chỉ còn 40 năm, trong 40 năm này, bạn lại dùng 20 năm vào tham sân si, rồi bạn lại dùng 10 năm vào thị phi nhân ngã, vậy thì không còn bao nhiêu thời gian để niệm rồi. Vì vậy nhất định phải tranh thủ thời gian để niệm Phật.

Cách tranh thủ thời gian thế nào? Vừa rồi tôi lấy ví dụ cho mọi người rồi, khi đánh răng, niệm Phật thôi, đặng nào cũng đang rảnh, khi bạn đánh răng bạn còn có thể làm được gì khác? Bạn cũng không thể xem đĩa của Lão hòa thượng Tịnh Không, đúng không? Bạn cũng không thể tham gia tam thời hệ niệm, đúng không? Bạn cũng không thể đi đạo tràng, đúng không? Bạn cũng không thể tham gia diễn đàn, đúng không? Chút thời gian đánh răng này thì hãy niệm Phật thôi, đúng không nào! Còn ăn cơm? nhai một cái, A, nhai cái nữa, Di, lại nhai cái nữa, Đà, lại nhai cái nữa, Phật. Một bữa cơm thế nào cũng cần 20 phút, vậy một ngày là một tiếng, như vậy một phần hai mươi bốn là bạn đang niệm Phật. Còn đi vệ sinh? Thôi đừng mang báo theo nhé, đừng dùng điện thoại nhắn tin nữa nhé, Niệm Phật thôi! Điều kiện tốt như vậy không có ai đến. Phòng vệ sinh nam thì người nữ không vào được, Phòng vệ sinh nữ thì người nam không vào được. Làm được ba cái rõ ràng rành mạch mà đại sư Ấn Quang nói, không thể niệm ra tiếng trong phòng vệ sinh thì niệm thầm trong tâm, trong ý vẫn có tướng miệng niệm, trong não chúng ta vẫn cảm thấy miệng đang niệm, tướng miệng niệm nghĩa là trạng thái của miệng khi niệm. Đó là khoảng thời gian tốt.

Đại sư Ân Quang nói trong “Văn Sao”: Người trên thế gian này chúng ta, đồ dùng sinh hoạt, đều biết chuẩn bị trước đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, nhưng chuyện sinh tử lớn như vậy lại không biết chuẩn bị trước. Lão hòa thượng nói: Đây là nguyên nhân gì? Là nghiệp chướng. Mùa đông đến rồi, chuẩn bị chút quần áo. Trẻ con đi học, chuẩn bị chút học phí. Trong nhà hết dầu ăn rồi, chuẩn bị mua chút dầu ăn. Không thể chậm trễ những thứ này, nhưng lại có thể chậm trễ niệm câu Phật hiệu. Thật sự không có việc gì làm rồi, 10h30’, bạn bè đều ngủ hết rồi, người trong gia đình cũng đều ngủ hết rồi, không còn việc gì, vậy được rồi, niệm Phật 10 phút trước khi ngủ vậy! Đẳng nào cũng rảnh. Họ đặt việc niệm Phật vào vị trí cuối cùng. Không có việc gì làm mới niệm Phật. Vậy tâm thái nên là thế nào? Nhanh chóng làm việc này cho xong để quay trở lại niệm Phật. Còn hiện nay là thật sự không có việc gì rồi mới niệm Phật. TV hết rồi, bạn bè cũng ngủ rồi, chút việc vặt ăn uống ngủ nghỉ cả ngày đều xong rồi, tiết mục hay trên TV cũng hết rồi, không còn việc gì nữa mới niệm Phật, mới niệm chưa đầy 10 phút đã ngủ mất rồi.

Đại sư Ân Quang trong “Văn Sao” nói rằng: Bạn thật sự không sợ chết. Bạn đúng là không sợ chết. Khi hơi thở không trở lại, đại sư Ân Quang nói: Nhất định tùy theo nghiệp nặng của đời quá khứ và hiện tại mà đọa tam đồ không hoài nghi. Nhất định tùy theo nghiệp nặng từ đời quá khứ đến hiện tại mà đọa tam đồ không hoài nghi. Các bạn thấy đúng không? Chúng ta thấy đúng không? Nếu thấy đúng thì hãy thực hiện vào câu Phật hiệu này. Bạn xem tôi ở phòng làm việc, trước đây cũng là toàn không nhớ nổi việc niệm Phật, giao thông ở Bắc Kinh hay tắc đường, đi xe đến nhà hàng tiếp khách thường xuyên bị tắc đường. Tắc đường thì đi sớm một chút, nhưng không muốn đi sớm, vì sao vậy? 6h30’ ăn cơm thì 5h30’ xuất phát, đi sớm hơn một tiếng rồi, không muốn tắt cái TV đang phát Lão hòa thượng, muốn xem đĩa của Hòa Thượng thêm vài phút, đến khi tài xế nhắn tin: Tổng giám đốc Hồ, nên khởi hành rồi, Nếu không xuất phát sẽ lại muộn mất. Thật sự không muốn tắt cái TV, muốn xem đĩa, 5h45’ rồi, cố xem thêm năm phút nữa, đến 5h50’ rồi, không được rồi, phải đi thôi, vẫn không hết sẽ đến 6h mất. Đi xuống lầu sắp sắp ngửa ngửa lên xe đã là 6h, đi đến nhà hàng đã 7h, toàn đến muộn. Vì sao? Tham, tham xem đĩa, tham đĩa của Lão hòa thượng, hay, ưa thích, muốn xem, không muốn bỏ. Đại sư Ân

Quang nói: “Niệm Phật là chánh hạnh”, nghe Kinh, thời ngài khi đó chưa có đĩa, “nghe Kinh là trợ hạnh”, nghĩa là phụ trợ.

Vậy chúng ta sắp xếp tỷ lệ giữa cái chính và cái phụ thế nào cũng phải là bảy và ba chứ, bạn cũng phải dùng 70% thời gian để niệm Phật, 30% thời gian còn lại để xem đĩa. Còn nữa nếu tâm bạn không thanh tịnh, vọng niệm tràn lan mà chúng ta xem đĩa của Hòa Thượng thì liệu xem có hiểu không? Ngài là dùng tâm thanh tịnh để giảng, còn chúng ta là dùng vọng tâm để xem thì e rằng điều nghe được không phải ý ngài nói, mà là ý của chính bạn. Vì vậy, tại sao phải niệm Phật trước, Sau khi niệm Phật xong, Tâm bạn ngày càng thanh tịnh, bạn lại xem đĩa của Sư Phụ Thượng Nhân Tịnh Không thì bạn ngày càng hiểu rõ ý của ngài là gì. Bởi vì tâm thanh tịnh tương ưng với tâm thanh tịnh. Bình thường bạn không tu trì công phu tâm thanh tịnh này, bạn dùng vọng tâm để xem Kinh do người có tâm thanh tịnh giảng thì bạn khiến cho Kinh này trở thành do người có vọng tâm giảng. Vì sao? Mặt trăng rất tròn trên trời, Vừa đón tiết trung thu, ngày mười lăm trăng tròn soi vào chậu nước rửa mặt của chúng ta, chúng ta hy vọng mặt trăng này không biến dạng, làm thế nào mới có thể khiến cho mặt trăng không biến dạng đây? Nước không được động, nước không được động thì hình ảnh soi bóng vào chậu nước của mặt trăng trên trời sẽ tròn, nếu không sẽ biến thành cái dầu cháo quẩy. Vì vậy, vấn đề không phải ở phía mặt trăng.

Một số người trách Lão hòa thượng là: Nghe Kinh nhiều năm như vậy nhưng cảnh giới sao lại không nâng lên được, tâm sao lại vẫn không thanh tịnh? Bạn không thể trách mặt trăng mà bạn phải nói chậu nước tâm này của bạn không thanh tịnh, nước tâm không thanh tịnh thì mặt trăng soi bóng vào sẽ là một mặt trăng biến dạng. Mặt trăng biến dạng không phải là chư pháp thật tướng, không giải quyết được vấn đề khai ngộ. Vì vậy nếu muốn nghe Kinh tốt thì phải niệm Phật cho tốt. Nếu muốn minh bạch Như Lai chân thật nghĩa thì bạn phải dùng tâm thanh tịnh để nghe, muốn có tâm thanh tịnh thì ngoài việc niệm Phật ra sẽ không đạt được. Tham gia tam thời hệ niệm tốt không? Tốt. Đả Phật thất tốt không? Tốt. Bạn phải có công phu đó, bạn tham gia tam thời hệ niệm, bạn dùng tâm thanh tịnh tham gia tam thời hệ niệm. Lão hòa thượng Tịnh Không nói rồi, tam thời hệ niệm là để độ vong linh, vong linh có thể được độ không? Lão hòa thượng nói chỉ cần tâm của những người tham gia pháp

hội thanh tịnh thì những vong linh này liền có thể đạt được lợi ích chân thật từ những người tham gia pháp hội. Chúng ta siêu độ cho cha mẹ, siêu độ cho thân bằng quyến thuộc, không phải viết bài vị là siêu độ rồi. Bạn phải có tâm thanh tịnh thì họ mới có thể nương nhờ bạn được. Vì sao vậy? Tâm của bạn thanh tịnh thì A-di-đà Phật và Quán Thế Âm Bồ-tát mới đến, sau khi đến rồi ngài mới hiểu rõ ý bạn là gì? Bạn nói con muốn siêu độ ai đó thì [các ngài] gia trì bạn. Nếu tâm bạn không thanh tịnh thì Quán Thế Âm Bồ-tát đến, ngài không có khả năng đó, ngài bị biến dạng rồi. A-di-đà Phật đến, ngài cũng không có khả năng đó, đó là A-di-đà Phật bị biến dạng, ngài không thể tiếp nhận công năng này của bạn. Chỉ có tâm thanh tịnh chiêu cảm đến A-di-đà Phật mới có công năng tiếp nhận bạn.

Vậy thì mặt trăng trong chậu nước đã biến dạng, đó là A-di-đà Phật, chẳng qua là bị biến dạng. A-di-đà Phật bị biến dạng đó là làm gì vậy? Cũng là đến giúp bạn, nói cho bạn biết tâm không thanh tịnh đến cỡ nào. Một vầng trăng đẹp như vậy mà để cho chậu nước tâm này của chúng ta chà đạp thành như thế này. Hãy nhanh chóng niệm Phật để khôi phục hình dạng ban đầu của mặt trăng, chính là ý này. Động đất ở Tiên Đài, sự cố nhà máy điện hạt nhân ở Fukusima là mặt trăng biến dạng sao? Đúng vậy. Chúng ta thấy tai họa hiện nay trên thế giới, nhìn thấy rất nhiều sự việc không như lý như pháp trong xã hội, có phải là A-di-đà Phật biến hiện không? Đúng vậy. Ô! A-di-đà Phật sao lại biến thành nhiều tai họa như vậy? Để giáo dục bạn. Vì tâm bạn không thanh tịnh. Giáo dục bạn trở lại, tâm bạn thanh tịnh rồi thì tai họa liền không còn. Đặt tâm một chỗ thì chẳng việc gì mà không làm được, chính là đạo lý này. Mặt trăng là tròn, nhưng soi vào chậu nước vọng tâm của chúng ta thì bị biến dạng. Mặt trăng biến dạng này cũng có tác dụng của nó, Đó chính là người người là người tốt, việc việc là việc tốt, Khi nào nói cho bạn, khi nào giáo dục bạn, tai họa này, khổ tận cam lai, tai họa nặng đến mức độ này, chúng ta giác ngộ, quay đầu rồi, chăm chỉ niệm Phật rồi thì mặt trăng này liền khôi phục hình dạng cũ. Quay đầu là bờ, bạn nói xem, thật không thể nghĩ bàn, chỉ cần bốn chữ Hồng Danh liền có thể giải quyết việc này.

Vì vậy hiện nay tôi học tập “Văn Sao” của đại sư Ân Quang, sau khi biết được đoạn khai thị này nên hàng ngày đi sớm một chút. 6h30’ tiếp khách thì 5h xuất phát,

niệm Phật thì ở đâu chẳng được? Hà tất phải vội vàng như vậy, cuống cuống trên xe rồi nổi nóng với tài xế, đi sớm một chút, kẹt xe cũng không sợ. Bạn ở văn phòng cũng chẳng phải niệm Phật sao? Tôi chuyển nửa tiếng này lên xe để niệm chẳng phải xong rồi sao? Vừa không làm lỡ việc tiếp khách, biểu thị sự tôn trọng đối với khách, lại còn có thể đến sớm một chút, gọi món xong trước, sắp xếp bữa tối xong. Trong quá trình này còn niệm Phật, vui như vậy có sao không làm? Từ phòng làm việc đi đến phòng vệ sinh công cộng, từ phòng làm việc của tôi đi đến tầng có phòng vệ sinh, một lượt đi là sáu tiếng Phật hiệu, sáu câu A-di-đà Phật. Một lượt quay về cũng sáu câu, đều tính toán rồi. Không được đánh mất. Chút việc nhỏ trên đường bạn đến nhà vệ sinh này bạn cũng keo kiệt, không muốn giao cho A-di-đà Phật, vậy bạn quá có lỗi với ngài rồi, đúng không? Bạn xem đi từ phòng làm việc đến nhà vệ sinh có thể niệm nhỏ cũng có thể kim cang trì. Khi đến nhà vệ sinh thì niệm bốn tiếng Phật hiệu đừng ra tiếng, Sau khi rửa tay xong đi ra lại tiếp tục niệm. Đến phòng làm việc, cái khóa điện tử có mật mã, khi ấn mật mã thì không niệm Phật, ấn mật mã xong lại tiếp tục niệm bù vào bốn tiếng Phật hiệu phía sau, như vậy đủ mười câu viên mãn. Có thể niệm một câu thì niệm một câu, có thể niệm một chữ thì niệm một chữ. Đại sư Ấn Quang nói: Nhất định phải có tinh thần miệt mài bền bỉ. Vì vậy việc này thật sự là không thể trách người khác, cầu ai cũng vô dụng.

Thưa các đồng tu! Thế giới này có hy vọng không? Thế giới này bạn toan tính ngược xuôi đến cuối cùng thì thế nào? Thông minh chẳng thể thắng nghiệp, phú quý chẳng miễn luân hồi. Bạn có thông minh thế nào, bạn có học tập thế nào, bạn có lanh lợi thế nào, bạn có biết tính toán thế nào, thì liệu có chống được nghiệp lực không? Chống không lại. thông minh chẳng thể thắng nghiệp, đáng phải chết thế nào thì sẽ chết như thế. Còn phú quý cũng chẳng tránh được luân hồi. Ai có thể nói tôi phú tôi quý thì tôi miễn được cái luân hồi này? Không có. Không có người nào có thể tránh được hai câu nói này. Thông minh chẳng thể thắng nghiệp, phú quý chẳng miễn luân hồi. Câu nói này đã nói toạc ra rồi, Thế giới này chẳng có gì đáng để bận tâm. Bạn nói, cuối tuần đi dã ngoại, vậy thì sao? Dã ngoại có thể miễn chết được không? Không được. Cuối tuần đến phòng gym tập thể hình? Không được, vẫn phải chết, mà chết thì đọa tam đồ. Ngày nay nghe nói có bơ mè organic, phết lên bánh mì ăn

rất tốt, vậy thì sao, chẳng chết sao? À, không giải quyết được cái chết, đừng tưởng thật. Việc gì giải quyết được cái chết? A-di-đà Phật, chính là câu A-di-đà Phật. Cái này là thật, còn lại đều là giả hết. Không được tưởng thật. Ai yo! Con trai thi đỗ Harvard rồi, mở công ty kiếm ra tiền rồi, trong tâm rõ ràng minh bạch, nếu không giác ngộ thì phải luân hồi thế nào thì sẽ luân hồi như thế ấy, phải sinh tử thế nào thì sẽ sinh tử như thế ấy, đến cuối cùng hy vọng vào ai? Vẫn phải hy vọng vào A-di-đà Phật.

Người thân nhất, người có hy vọng nhất, bạn lại không niệm. Mà những thứ không hy vọng được thì bạn ngày ngày niệm, ngày ngày nhớ. Đến cuối cùng bạn nói, thời gian cũng lãng phí rồi, tiền cũng tiêu mất rồi, người trong gia đình lại rất có ý kiến vì bạn lúc nào cũng học Phật, không quan tâm việc nhà, không chăm sóc con cái, công ty cũng không làm, kết quả vẫn không vãng sanh được Tây Phương. Oan quá. Nếu biết không vãng sanh được Tây Phương thì thà làm chút tham sân si mạn, chẳng phải rất tốt sao? Nếu biết hôm nay thế này thì hà tất trước kia phải thế? Tu luyện vất vả cả đời như vậy lại không vãng sanh được. Vì sao không vãng sanh được? Vì công phu Phật hiệu chưa đắc lực, không có gì khác. Công phu Phật hiệu đắc lực thế nào? Đại sư Ấn Quang nói: lâu dần sẽ quy nhất, Nghĩa là thời gian lâu dần, tự nhiên sẽ quy nhất, “Nhất tâm bất loạn, niệm lâu ngày sẽ tự đạt được”. Nhất tâm bất loạn đấy, thừa các đồng tu. Dùng Pháp Thập Niệm. Nhất tâm bất loạn có hai loại nhất tâm bất loạn: Một là sự nhất tâm bất loạn, hai là lí nhất tâm bất loạn. Sự nhất tâm bất loạn sanh Phương Tiện Hữu Dư Độ. Lí nhất tâm bất loạn là pháp thân đại sĩ, sanh Thật Báo Trang Nghiêm Độ. Còn có gì để nói nữa? Nhất tâm bất loạn, niệm lâu ngày sẽ tự đạt được. Thời gian lâu dần, bản thân bạn sẽ tự nhiên đạt được. Tiền đồ một mảng quang minh, chính ở tại trong câu Phật hiệu này.

Nói tôi bị việc đời trói buộc, thật sự không có thời gian niệm Phật. Đại sư Ấn Quang nói: công việc của bạn có bao nhiêu? Càng nhiều thì chứng minh cơ hội bạn niệm Phật càng nhiều. Giật nảy mình, cái gì chứ? Tôi càng bận thì thời gian tôi niệm Phật càng nhiều sao? Đúng vậy. Bạn càng bận tham sân si thì bạn càng phải niệm Phật. Lấy một ví dụ: Đón tết nguyên tiêu, chị giúp việc trong nhà nói làm ít bánh trôi, tiên sinh Hồ cũng vất vả, cả ngày ăn chay, làm ít bánh trôi nhân vùng đen. Chị

giúp việc là người miền Nam, không hiểu tết nguyên tiêu của người miền Bắc, chị vớt bánh trôi lên rồi nhưng lại không có nước dùng gì, mười cái bánh trôi mà không có nước dùng, liền không vui lắm, nghĩ: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”, đừng tưởng thật. Tôi nói: Chị giúp việc à! Ăn bánh phải uống nước dùng, lần tới khi ăn bánh trôi, tôi đặc biệt thích ăn dẻo và ngọt, chị chú ý thêm nhiều chút nước dùng. Kết quả ngày thứ hai, vẫn chưa hết tết nguyên tiêu, lại làm bánh trôi nhưng chị ấy vẫn không cho nước dùng vào. Tôi liền không vui rồi, bánh trôi có phải là món bình dân không? Chẳng có món nào bình dân hơn món này rồi phải không? Bình dân của bình dân, bị trói buộc rồi. Đón tết nguyên tiêu không ăn bánh trôi có thích hợp không? Không thích hợp. Ăn bánh trôi sinh phiền não thì làm thế nào? Khi bị trói buộc thì đó chính là thời khắc để giải thoát, chính vào lúc nó trói buộc bạn, bạn mới cần phải niệm Phật, dựa vào Phật hiệu để giải thoát khỏi nó. Nếu không bình thời bạn niệm Phật gì? Thép không luyện không thuần, dao không mài không sắc. Khi nào luyện kim vậy? Bạn không bỏ quặng sắt vào trong lò thì liệu có luyện được ra thép không? Luyện không ra. Con dao này không mài trên đá mài dao thì con dao này có thể sắc được không? Không được. Vì vậy chúng ta luôn ghét cái lò luyện kim kia, chúng ta luôn ghét viên đá mài dao, chúng ta cho rằng đó là việc thường. Khi nào con dao này của tôi mài xong, thép của tôi luyện xong, thì tôi mới luyện kim, tôi mới mài dao, vậy còn cần mài nữa không? còn cần luyện thép này nữa không? Bạn đã đọa tam đồ rồi.

Vì vậy đại sư Ân Quang nói: “Khi bị việc đời trói buộc”, chính khi bị sự việc ràng buộc bạn mới là lúc bạn niệm Phật để được giải thoát, chính khi gặp cảnh gặp duyên, cảnh chính là hoàn cảnh vật chất, tết nguyên tiêu là hoàn cảnh vật chất, duyên là chị giúp việc nấu bánh trôi. Gặp phải cảnh này, gặp phải cái duyên này, thì khởi tâm động niệm, không vui rồi, tức giận rồi. Chẳng phải đã nói với chị rồi mà, thêm nhiều chút nước dùng vào bánh trôi, ăn bánh phải uống nước dùng. Con trai ở bên cạnh, Cha ơi! Không thể nói như thế đối với cô giúp việc. Con trai uốn nắn tôi rồi. Cả ngày dạy con trai “Đệ Tử Quy”, con trai cũng dạy lại bạn. Nó nói: Bố ơi! Không nên nói với cô giúp việc như thế. Tôi nghĩ lại, sai rồi, đúng đúng đúng. Xin lỗi con trai, cảm ơn con nhé. Tiểu Bồ-tát thật có tác dụng, không phạm sai lầm vào thời khắc

quan trọng. Cháu mới mười tuổi, học lớp bốn. Có con trai có phải là việc đòi không? Đúng vậy. Việc đòi trong việc đòi, có hậu thế, oan thân trái chủ, nó giúp bạn. Sau khi dạy nó biết “Đệ Tử Quy”, nó nói cho bạn là bạn không thể đối đãi như thế đối với cô giúp việc, “đối người làm, thân đoan chánh; tuy đoan chánh, lòng độ lượng”. Tỳ bộc nghĩa là người giúp việc, thân quý đoan nghĩa là bản thân bạn phải làm tấm gương tốt. Tấm gương này của bạn làm không đúng, bạn nổi nóng. Làm được tấm gương tốt cũng không được kiêu ngạo, tuy rằng bạn làm được tốt hơn so với chị giúp việc, thì từ nhi khoan, từ nghĩa là yêu thương. Từ nghĩa là trung, khoan nghĩa là thứ. Đạo của Thánh Nhân không gì khác, chỉ là trung thứ mà thôi. “Đệ Tử Quy” là đại học vấn. Ba chữ “Từ nhi khoan” này rất tuyệt, Đạo Thánh Nhân không gì khác, chỉ là trung thứ mà thôi! Bạn nói “Đệ Tử Quy” là bồi dưỡng Thánh Nhân sao? Vâng! Đúng vậy. Nên ăn cơm xong tôi đưa con trai đến phòng bếp, trước mặt nó nói: Thưa chị, tôi xin lỗi về việc vừa rồi nhé, đã nổi nóng với chị, rồi cúi người xin lỗi. Con trai còn che miệng cười: “Cha! Cha làm thật à”. Làm thật chứ! Sau này khi nó có thái độ không tốt với cô giúp việc, bạn uốn nắn nó sẽ dễ dàng hơn. Bạn xem nó sửa cho cha thì cha nó đều sửa đổi lại. Cha nói con thì liệu con có thể không sửa sao? Nó không nói gì rồi.

Đây là một câu chuyện thật. Nó đặc biệt thích ăn đậu phộng da cá. Các bạn cũng biết ở Bắc Kinh, chương trình học sinh tiểu học học rất nặng. Nó thích ăn đậu phộng da cá thế nào? Nó thích ăn da cá còn đậu phộng nó không thích ăn lắm, Buổi chiều nó ôn tập bài vở, vất vả mới ôn tập xong môn ngữ văn, thầy giáo nói có thể cho phép nó xem TV năm phút, nó tranh thủ thời gian bóc đậu phộng, bỏ lại phần da cá và ăn phần nhân. Nó nghĩ sau khi làm xong bài toán, sẽ đi ra, khi xem TV năm phút sẽ ăn phần da cá. Nhưng không ngờ là cô giúp việc tưởng da cá là vỏ đậu phộng nên đổ đi. Vất cả một tiếng để học cho xong môn toán, đi ra nhìn thì da cá không thấy nữa. Nên tức giận và khóc. Học tập vốn là rất vất vả, động viên nó học xong một tiếng môn toán này chính là chút da cá ngoài phòng khách, cô giúp việc lại đổ đi, đổ vào trong thùng rác, nên nó nổi nóng với cô giúp việc. Sau khi nổi nóng một lúc nó cảm thấy không đúng. Tôi nói: con trai hình như sao có tâm sự gì à? Con cảm thấy con không thể đối với cô giúp việc như thế, cô ấy đối với con tốt như vậy mà

con đối với cô ấy như thế là không đúng. Tôi nói: không đúng nhưng con đừng lo, “Người đâu phải thánh hiền, ai mà không có lỗi; lỗi mà có thể sửa, chẳng thiện nào lớn hơn”. Điều thiện lớn nhất của con không phải hôm nay con quyên tiền, đưa trẻ như con chưa có khả năng kiếm tiền, đúng không? Thiện lớn nhất là gì? Điều thiện lớn nhất mà lại tiết kiệm tiền là gì? Điều thiện lớn nhất mà ít hao tổn nhất là gì? Việc thiện ổn thỏa nhất là gì? Tiên sinh Liễu Phàm nói: Thiện có thật có giả, có nửa có đầy, có lệch có chánh. Việc thiện ổn thỏa nhất chính là sửa đổi lại lỗi lầm con trai à. Điều này còn tác dụng hơn so với việc quyên 100 triệu đồng cho khu vực có thảm họa. Chẳng thiện nào hơn nghĩa là không có điều gì thiện hơn so với việc sửa đổi lỗi lầm. Thưa các đồng tu! Muốn tu thiện không phải ở trong chùa, Muốn tu thiện không phải ở trong pháp hội, mà ở đâu vậy? Khởi tâm động niệm. Không làm điều ác, vâng làm điều thiện, công đức vô lượng vô biên.

Vì vậy bị việc đời trôi buộc chính là những việc này. Chính khi việc đời trôi buộc thì phải đề khởi cảnh giác. Tôi là một người muốn vãng sanh Tây Phương mà ngay đến một chút nước dùng bánh trôi tôi cũng không buông xuống được thì tôi vãng sanh được không? Đại sư Ấn Quang nói: Có thể niệm Phật công phu đắc lực thật sự chính là trong lời nói hành vi hàng ngày. Vân vi nghĩa là hành vi, nhật dụng nghĩa là trong hành vi và lời nói hàng ngày. Trong lời nói hành vi hàng ngày, thật sự có thể niệm Phật công phu đắc lực, “thì bạn có phần ở Tây Phương”, nghĩa là khiến cho bạn có duyên phần của bạn ở Tây Phương, có phần của bạn ở đó. Vậy vấn đề là mấu chốt công phu của bạn không đắc lực. Vì vậy, chúng ta là người niệm Phật thì thế nào gọi là niệm Phật. Tiên sinh Liễu Phàm nói ba phương pháp sửa đổi tập khí. Một là sửa trên mặt sự. Ai chà! Không thể nổi nóng với cô giúp việc, Vì sao? Không biết. Dù sao không được nổi nóng. Hôm qua thầy Thái đã nói: Do không hiểu rõ đạo lí, do công phu không đắc lực nên “Diệt bên đông nó lại trôi bên Tây”, điều này nói trong “Liễu Phàm Tứ Huấn”, nghĩa là phía đông không còn rồi nhưng phía tây lại sanh khởi lên. Không tức giận về bánh trôi rồi nhưng lại nổi giận về bánh hoành thánh. Tết trung thu không nổi nóng nữa nhưng đến tết nguyên đán lại nổi nóng. Chính là thế. Vậy làm thế nào? Phải sửa trên mặt lí, hiểu cho rõ ràng đạo lí. Đạo lí

gì vậy? Lí này vừa rõ thì vọng này không còn, nghĩa là khi hiểu rõ đạo lí rồi thì vọng niệm không còn nữa.

Hôm qua thầy Thái đã nói: Quán nhãn, quán chiếu, quán chính là tu hành, dùng tư tưởng hành vi đúng đắn để cải chính bản thân, hiểu cho rõ ràng đạo lí, dùng trí huệ bát nhã quán chiếu bản thân thì sẽ không có sai lầm. Cái gì là quán? Đại sư Ấn Quang trong “Vấn Sao” nói: “Nếu bình thời nhận biết được thân tâm này của ta”, thẳng nghĩa là nếu như, bình thời nghĩa là lúc bình thời, thức đặc nghĩa là nhận biết được, thân tâm này của ta, thân tâm chính là ngũ ấm. Tâm có thọ tướng hành thức, Thân là sắc, tâm là thọ tướng hành thức. Nếu bình thời nhận biết được thân tâm này của ta đều là huyễn vọng. Căn bản là không có ngũ ấm, ngũ ấm đều là không, “Mong tìm một thực thể thực tánh của bản thân”, nghĩa là thật sự tìm một cái tôi, một cái tôi đích thực, một cái tôi mà có thể nhìn thấy, có thể sờ vào, một cái tôi độc lập, một cái tôi không có quan hệ gì với người khác. Thực thể thực tánh, mong tìm một cái thực thể thực tánh của bản thân thì “chẳng thể đạt được”, liễu nghĩa là căn bản, toàn bộ, căn bản tìm không được. “Đã không có tôi”, nghĩa là nếu đã không có cái tôi thì có sao có chuyện vì người vì cảnh mà sanh phiền não chứ? Nếu đã không có cái tôi thì đâu có chuyện sanh phiền não vì hoàn cảnh vì nhân sự? “Điều này là” phương pháp giải quyết thiết yếu căn bản nhất, nghĩa là: Đây là trên căn bản, thiết yếu chính là phương pháp giải quyết phiền não quan trọng nhất. Cảnh là bánh trôi, vì cảnh vì người, người chính là cô giúp việc. Nếu đã không có Hồ Tiểu Lâm thì đâu có Hồ Tiểu Lâm ăn bánh trôi. Bánh trôi này cho ai ăn? Nước dùng này cho ai uống? Cô giúp việc chan nước dùng này à, đâu có cô giúp việc? Nếu đã không có tôi thì sao lại sanh phiền não vì những chuyện này? Chủ thể sanh phiền não là ai? “Da không tồn tại thì lông mọc vào đâu”, nghĩa là da còn không có thì lông mọc ở đâu được? Không có chỗ để mọc. Đại sư Ấn Quang nói: Điều này là phương pháp giải quyết thiết yếu nhất trên căn bản.

Vậy người thông thường có khả năng đồng ý không? Khi tôi mới bắt đầu cũng không thể đồng ý, sao lại không có cái tôi chứ, đây chẳng phải là một cái tôi đích thực sao? Có cảm thọ, thật sự tức giận. Đại sư Ấn Quang đưa ra phương hướng cho chúng ta, bạn dùng phương pháp quán chiếu này để tu thì “Mới đầu có gắng dập tắt

vọng”, khi mới bắt đầu thì nỗ lực, cố gắng nhọc nhằn, đập tắt vọng nghĩa là đập tắt vọng tưởng. “Lâu dần”, nghĩa là thời gian lâu dần “thì chẳng thể còn vọng niệm”, nghĩa là không còn vọng niệm nữa. Đúng là không còn nữa, thật kỳ lạ! Sao tôi không tức giận thì việc này liền không còn nữa? Đúng không còn nữa. Người không vui và việc không vui không tồn tại nữa sao? Không tồn tại nữa. Sau khi công phu của bạn đắc lực thì lâu dần vọng niệm không còn, đúng không? Hoàn cảnh không thay đổi, vẫn là tôi, quan trọng là tâm thái của bạn đã phát sinh thay đổi. Chúng ta đều có con cái, con cái nghịch ngợm, đánh nhau, mắng người, nhất là con trai. Vậy đứa con này làm thế nào? Tôi niệm Phật công phu đắc lực, đứa con này đánh người, mắng người thì việc này không tồn tại sao? Không phải ý này. Là vì bạn đã có tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh có thể sanh trí huệ. Nó có vấn đề thì bạn có thể giúp nó chuyển đổi lại, không phải nói nó đánh người là việc tốt, mắng người là không có chuyện gì.

Chúng ta có một vị hiệu trưởng tên là Đào Hành Tri trước giải phóng, trước năm 1949, ông là hiệu trưởng trường Dục Tài. Đó là một nhà giáo dục lớn của một thế hệ, vô cùng nổi tiếng, mọi người có thể lên mạng tìm ông, Đào Hành Tri. Có một hôm ông ở sân trường, Đi tuần tra trường học, đột nhiên nhìn thấy một nam sinh cầm một viên gạch đánh một nam sinh khác, thấy vậy hiệu trưởng Đào lập tức ngăn nam sinh này lại, ông nói: Em dừng tay lại ngay và đến phòng hiệu trưởng chờ thầy. nam sinh này thấy hiệu trưởng đến liền buông viên gạch trong tay xuống rồi đi về phòng hiệu trưởng, đi về phòng hiệu trưởng chờ hiệu trưởng Đào. Sau khi hiệu trưởng Đào đi một vòng trở về phòng hiệu trưởng, nam sinh này nhìn thấy hiệu trưởng trở về nên rất lo lắng. Hiệu trưởng lấy ra từ trong túi một cái kẹo nói: Thưởng cho em một cái kẹo. Nam sinh này thấy thế thì trong lòng thầm nghĩ, đây là hiệu trưởng đang đùa chớ. Mình lấy gạch đánh bạn học mà thầy không phê bình, không phạt, lại vừa đến liền thưởng cho mình một cái kẹo. Là ý gì đây? Hiệu trưởng Đào nói: thưởng cái kẹo này cho em, vì sao? Em giữ lời, Em giữ đúng thời gian. Thầy bảo em đến phòng hiệu trưởng thì em liền đến phòng hiệu trưởng đúng giờ. Đây là một ưu điểm, vì vậy cái kẹo này thưởng cho em vì đúng hẹn. Nam sinh này nghĩ, tiếp theo chắc bị phê bình rồi?

Tiếp theo hiệu trưởng Đào lại lấy ra một viên kẹo nữa, ông nói: Thường cho em cái kẹo thứ hai. Nam sinh này hỏi: vì sao ạ? Vì trên ở sân trường, thầy bảo em đừng tay, em liền đừng tay. Em là học sinh biết tôn trọng hiệu trưởng nên cái kẹo này thưởng em vì điều này. Nam sinh này thấy thế liền hốt hoảng, nó hỏi: Rốt cuộc hiệu trưởng muốn làm gì ạ? Hiệu trưởng trả lời: Nói chuyện. Hiệu trưởng Đào lấy ra từ túi cái kẹo thứ ba. Hiệu trưởng thưởng cho em viên kẹo thứ ba. Nam sinh này hỏi: Vì sao Thầy vẫn thưởng kẹo cho em? Sau khi em đi, thầy đã tìm hiểu tình hình, là nam sinh kia bắt nạt một bạn nữ, Em thấy bất bình nên em mới đánh nam sinh kia. Em là cậu bé có chánh nghĩa, biết rằng bắt nạt bạn nữ là không đúng, nên cái kẹo này tặng em vì chánh nghĩa. Lúc này nam sinh liền khóc, thật sự bị cảm hóa, nó nói: Thưa hiệu trưởng! Bạn học có làm không đúng thế nào đi nữa thì em cũng không nên đánh bạn học. Hiệu trưởng Đào lúc này lại lấy ra từ túi áo cái kẹo thứ tư, Ông nói: Hiệu trưởng hôm nay thưởng em viên kẹo thứ tư vì em đã biết lỗi. Nam sinh hỏi: Thưa hiệu trưởng! Vậy tiếp theo thì sao? Ông trả lời: tiếp theo kết thúc rồi. Nó ngạc nhiên hỏi: Không phạt em ạ? Ông trả lời: Không phạt. Em biết sai rồi, sửa là được. Nam sinh này cầm bốn viên kẹo, mắt ngấn lệ rồi rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Niệm Phật thì phải đạt đến cảnh giới này, không phải nói học sinh đánh nhau là đúng. Nếu là người tu đạo, không thấy lỗi thế gian. Không phải thế gian không có lỗi lầm, mà là trong tâm chúng ta không vì lỗi lầm này mà khởi lên tham sân si. Trong tâm bạn không khởi lên tham sân si thì bạn chính là tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh liền có trí huệ. Chỉ có trí huệ mới có thể giải quyết những vấn đề phức tạp trong xã hội như: gia đình, con cái, công ty, trường học. Chỉ có tâm thanh tịnh mới có thể lưu lộ sự từ bi. Chỉ có tâm thanh tịnh mới có thể lưu lộ sự chân thành. Một là tất cả, tất cả là một. Chẳng thế sao? Bạn nói: Người này rất thanh tịnh nhưng lại không chân thành. Có loại người này không? Bạn nói, người này rất thanh tịnh nhưng lại chưa giác ngộ, bạn nói, người này rất thanh tịnh nhưng lại không từ bi. Không từ bi chính là ô nhiễm, người này không thanh tịnh. Không chân thành cũng là nhiễm ô, người này không thanh tịnh. Vì vậy, một chữ thanh tịnh chính là lão hòa thượng nói: mười chữ: chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi đều ở trong đó. Một tức là bốn, bốn tức là một. Vì vậy niệm Phật là niệm tâm thanh tịnh.

Vậy hiệu trưởng Đào không biết nam sinh này đánh bạn là sai sao? Ông không biết thì ông sẽ không ngăn chặn học sinh này rồi. Vì vậy hiện nay rất nhiều đồng tu học Phật nói: Nếu là người tu hành, không thấy lỗi thế gian, vậy những kẻ giết người phóng hỏa kia, những đồng tu học Phật này không can thiệp nữa sao? Điều xem đó thành đúng đắn sao? Không phải là ý này, bạn hiểu sai Như Lai chân thật nghĩa rồi. Ý của Như Lai là: nếu trong tâm bạn vẫn có chỗ nhìn không quen, bạn vẫn có điều không vui, bạn vẫn có điều không thuận mắt, bạn vẫn nhìn thấy đối lập, đối lập với bạn, đối lập với tự tánh, thì đó là bạn vẫn chưa tu đạo. Hiệu trưởng Đào vì sao có thể phát hiện trên người nam sinh này có ba ưu điểm? Đúng giờ, tôn trọng hiệu trưởng, có chánh khí, vì tâm của ông thanh tịnh, tâm thanh tịnh khởi tác dụng thì xuất hiện trí huệ, có trí huệ thì thấy được ưu điểm trên người nam sinh mắc lỗi này, nắm bắt được ưu điểm này là cơ hội giáo dục, từ đó cảm hóa họ. Cuối cùng chính nam sinh đó thừa nhận lỗi lầm. Trong sách nói toàn bộ quá trình này không đến năm phút.

Vậy các đồng tu ngồi đây, bao gồm cả tôi đều có con cái, đều làm việc học tập sinh hoạt trong xã hội, đều có mức độ ô nhiễm khác nhau. Người học Phật chúng ta hoặc là quản lý chúng thật chặt, hoặc là buông, không quản nữa. Chẳng phải thế sao? Không tạo nghiệp nữa, tôi không kết oán với những chúng sanh đó nữa. Dù sao cũng là oan thân trái chủ, nó muốn thế nào thì cứ như thế đi! Con cháu tự có phước của con cháu, bản thân chúng ta còn tìm cho mình rất nhiều lý do để tránh né, nếu không thì không được, “cùng khuyên thiện, cùng lập đức, lỗi không ngăn, đôi bên khuyết”. Mình nhất định phải quản lý nó thật chặt, mình nhất định phải khiến nó nghe mình. Việc quản và không quản này, chúng tôi muốn hỏi ở đây, hỏi những bậc cha mẹ: Khi bạn quản lý con cái, trong tâm bạn có bao nhiêu phần trăm là do bản thân không vui mà quản chúng? Bạn có bao nhiêu phần trăm là do bạn nhìn không thuận mắt mà quản chúng? Bạn có bao nhiêu phần trăm là do bạn ghét hành vi này mà quản chúng? Các bậc cha mẹ phải tự hỏi mình, bạn phải phân biệt: Rốt cuộc bạn thật sự vì muốn tốt cho đứa trẻ này mà quản nó hay là vì đứa trẻ này làm sai việc, gặp cảnh gặp duyên, trong tâm bạn khởi lên tham sân si mà quản nó. Nói cho quý vị biết: Nếu bạn do đối lập mà quản nó thì tốt nhất bạn đừng quản. Khi nào trong tâm bạn không còn điều không vui nữa, khi nào bạn không còn điều không thoải mái nữa,

khi nào bạn không còn thấy không thuận mắt nữa, khi nào bạn có tâm thái giống như hiệu trưởng Đào, thì bạn hãy quản đứa trẻ này. tôi nói với quý vị: quản là được ngay. Bởi vì bạn thật sự không vì bản thân mà quản nó, bạn đang thật sự thanh tịnh từ bi mà quản nó. Đứa trẻ này nó sẽ có cảm giác, cha và mẹ không phải đối lập với mình.

Mọi người chúng ta đều biết, Đài Loan có một tác giả tên là Tam Mao, năm nay là bà, à không gọi là bà, quen miệng nói bà nên hay nói bà. Năm nay là năm cô Tam Mao đã, cũng không thể nói vãng sanh, mà tự sát được mười năm. Năm thứ mười này có ra một cuốn sách, trong cuốn sách này có một câu chuyện thế này: Tam Mao khi học trung học, môn toán đặc biệt kém, mỗi lần thi đều không đạt, nhưng cô có một ưu điểm là trí nhớ của cô vô cùng tốt. Cô thấy mỗi lần cô thi không đạt thì cha và mẹ đều giận dữ thất vọng, thầy giáo vô cùng ưu phiền. Có giáo viên nào không mong muốn học trò của mình tốt cơ chứ? Tam Mao rất có lương tâm và thiện lương. Cô nói: Tôi không thể để cho cha mẹ không vui như vậy, tôi cũng không thể để thầy giáo dạy thay không thoải mái như thế. Tôi nhất định phải thi đạt môn toán. Cuối cùng cô tìm ra một quy luật, cô phát hiện khi giáo viên cho làm trắc nghiệm, những câu hỏi trên bài thi đều là bài luyện tập trên sách giáo khoa, à! vậy thì dễ làm rồi, trí nhớ của mình tốt, cô liền học thuộc lòng toàn bộ quá trình làm bài, liên tiếp sáu lần thi toán cô đều đạt 100 điểm. Cô không biết là làm đúng hay sai, chỉ biết bạn học làm như thế trên sách, làm đúng thì làm như thế, tôi học thuộc lòng. Học thuộc rồi khi tôi gặp phải câu hỏi này thì tôi chỉ việc chép lại. Biết như thế nhưng không biết vì sao như thế, không hiểu rõ đạo lý nhưng thật sự là trí nhớ tốt, một chút cũng không sai.

Chủ nhiệm lớp này rất tức giận nên gọi Tam Mao đến phòng làm việc. Ông nói môn toán của em vì sao ngay lập tức đã đạt 100 điểm vậy? Em nhất định gian lận rồi. Tam Mao nói: Thưa thầy em không gian lận. Thầy giáo nói: không gian lận thì em vì sao mà thi sáu lần đều đạt 100 điểm? Cô nói: sáu lần thi đạt 100 điểm là do em học thuộc lòng. Nhưng ai tin chứ? Câu hỏi luyện tập trong một quyển sách giáo khoa dày như vậy, em học thuộc hết sao, em không thể, em đang lừa tôi đúng không? Em gian lận mà vẫn không chịu thừa nhận. Bạn xem, Tam Mao có ý định tốt, hy vọng cha mẹ vui vẻ, hy vọng thầy giáo vui vẻ, so với nam sinh dùng gạch đánh bạn

học mà hiệu trưởng Đào gặp trên sân trường thì sơ phát tâm của cô còn tốt hơn nhiều. Cô không mắc lỗi. Cô học thuộc lòng rồi chép vào bài thi, điều này có bị coi là gian lận không? Không thể coi là mắc lỗi. Thầy giáo này nói: em gian lận rồi. Điều này trong tâm lí học của phương Tây gọi là gì? Tự thừa nhận thất bại, thầy giáo nhận định như vậy. Có bao nhiêu người làm cha mẹ như chúng ta khi chung sống với con cái bị rơi vào trạng thái tự thừa nhận thất bại.

Chúng ta phải tự hỏi người làm cha mẹ như chúng ta. Con cái có thật sự nghĩ như vậy không? Sau đó Tam Mao nói: Thưa thầy! Em nói thật ạ, em thật sự học thuộc lòng như thế. Thầy giáo nói: Được rồi, em đừng nhiều lời, sai phạm đặc biệt, bây giờ sẽ cho em một bài thi ngay tại đây, em làm luôn. Thưa các đồng tu, cô ấy có thể làm được không? Bài thi đó không có trong sách, không trong phạm vi cô học thuộc, nên cô bị điểm 0. Thầy giáo này liền bắt được lỗi rồi, thấy chưa, còn nói dối, tội gian lận còn chưa nói lại còn nói dối. Chẳng phải đây là điểm 0 sao? Sau đó trên vành mắt của Tam Mao, ông dùng bút lông vẽ hai cái khung kính đen, rồi bắt cô đứng ở cầu thang để bêu riếu trước bạn học rằng học sinh này gian lận. Trong “Hồi ký” của mình Tam Mao nói: Từ đó về sau cô không dám đi học nữa, nghĩ đến con đường từ nhà đi đến trường mà trên người toát mồ hôi, cuối cùng ngay đến dừng khí ăn cơm cùng gia đình cũng không có. Anh cô và cha cô viết trong “Hồi ký” rằng: Từ đó cô bỏ học, cả đời sống rất nhạy cảm, trầm cảm, cực đoan. Tính cách này được hình thành thế nào? Lẽ nào không liên quan gì đến với vị thầy giáo này sao?

Bạn xem bày ra trước mắt chúng ta hai ví dụ: Một là: một nam sinh mắc lỗi, cảm hung khí đánh người. Hai là một nữ sinh không mắc lỗi, cô vì muốn cho cha mẹ và thầy giáo vui lòng, thi sáu lần đạt 100 điểm, không gian lận. Một người cảm về bốn cái kẹo, một người cuối cùng bỏ học. Thưa các đồng tu! Khi chúng ta chung sống với con cái, chúng ta phải tự hỏi bản thân mình rằng: Chúng ta có bao nhiêu thời gian học theo hiệu trưởng Đào, có bao nhiêu thời gian học theo thầy giáo của Tam Mao? Nói: chờ con tôi lớn rồi tôi mới niệm Phật, hiện giờ bận quá, bị việc đòi ràng buộc, con còn nhỏ. Chờ con vào Harvard rồi, chờ con đi làm rồi, đến làm ở ngân hàng đầu tư kiếm ra tiền rồi, thì tôi mới niệm Phật. Khi đó có niệm được không? Thép không luyện không thuần, dao không mài không sắc. Lò để luyện kim không

có, đá để mài dao cũng không có. Như thế bạn có thể mài thành dao được sao? Như thế bạn còn có thể luyện thành thép được không? Lấy gì để luyện đây? Vì vậy, người niệm Phật, Đại sư Ấn Quang nói: “thấy việc nhân không nhường người, thấy việc nghĩa dũng cảm làm”. Bạn càng niệm Phật thì bạn càng không thể né tránh việc đời. Vì sao? Việc đời là khảo nghiệm, chút việc vất vả này mà bạn không vượt qua được thì thời khắc sanh tử, cái nguyện bạn muốn vãng sanh Tây Phương có thể giữ vững được không? Đại sư Ấn Quang đã viết một bài thơ: “Chẳng phải một phen sương buốt lạnh, hoa mai sao dễ ngát mùi hương?” Hoa mai của bạn làm sao mà thơm được? Vì trải qua ba tháng khổ trong mùa đông, ba tháng lạnh mùa đông, nên hoa của bạn mới thơm. Nguyện vãng sanh Tây Phương của bạn không mất, công phu đắc lực chính là do hàng ngày bạn luyện được công phu này. Bạn nói tôi cũng không luyện, biến thành bông hoa trong nhà kính, gió thổi không tới, ánh mặt trời cũng không chiếu tới, không lo ăn lo mặc. Vậy lỡ như khi bạn lâm chung lại có chút chuyện thì sao? Bạn có thể bảo đảm khi bạn lâm chung thân không bệnh khổ, có thể bảo đảm không?

Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, đây là nhà tu hành lớn, ngày nay lão hòa thượng Tịnh Không giảng chính là “Đại Kinh Giải” của ngài lưu truyền lại. Lão hòa thượng Tịnh Không nói với tôi, Hoàng lão cư sĩ niệm 14 vạn tiếng Phật hiệu một ngày. Ngài ra đi ở đâu? Ở bệnh viện. Pháp sư Huyền Trang thì không cần nói rồi, Ngài là người thời Đường, ra đi trong bệnh khổ. Những vị Tổ Sư Đại Đức, nhà tu hành lớn này, các ngài thị hiện vãng sanh trong bệnh khổ, Đại sư Ấn Quang nói: Huống hồ phàm phu sát đất như ta? Vậy thì càng huống hồ những phàm phu như chúng ta. Bạn có thể bảo đảm khi lâm chung, bạn ở niệm Phật đường không? Bạn có thể bảo đảm khi lâm chung, bên cạnh bạn có người trợ niệm không? Bạn có thể bảo đảm khi lâm chung, bạn không có bệnh khổ? Đưa lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ đến bệnh viện thì bác sỹ muốn làm thế nào thì làm như thế đó. Bởi vì cha tôi mất năm ngoái, khi đó thật sự không muốn bác sỹ động vào, lúc thì cầm ống, lúc thì kích điện. Bác sỹ nói: tôi nghe anh được sao? Nếu nghe anh thì anh đừng đưa vào đây. Chúng tôi đều có trình tự y học, chúng tôi không làm theo trình tự điều trị thì chúng tôi phải chịu trách nhiệm. Bạn xem, trước tiên họ nghĩ đến làm sao rũ bỏ trách nhiệm. Ngộ nhớ sau này

gia đình anh kiện chúng tôi thì sao? Nói vì sao anh không tiêm thuốc trợ tim, vì sao không kích điện, chúng tôi không thể rơi vào sự oán trách đó, nên phải làm thế nào thì làm như thế đó. Lão cư sỹ Hoàng Niệm Tổ chính là như vậy, nhưng ngài công phu đã đắc lực, ngài ở chỗ nào cũng có thể vãng sanh, khó đoán gốc gác, rốt cuộc thân phận ngài là gì? Khó đoán gốc gác, chúng ta có thể đoán ra không? Chúng ta không biết.

Ngày nay chúng ta đi khám răng còn lo lắng, thời gian qua tôi vừa trồng răng xong. Đi nhà vệ sinh, hôm đó tôi đi nhà vệ sinh đó của chúng tôi, khi vừa mở cửa thì thấy có đại tiện chưa xả nước nên cảm thấy bẩn, liền nhanh chóng tìm chỗ khác. Tôi chợt nghĩ không đúng rồi, phải quay lại, chỗ đại tiện trong phòng vệ sinh này mà bạn không vượt qua được thì có vãng sanh được Tây Phương không? Chút việc vặt vãnh này đều đặt trong lòng, vậy quá kém rồi, không thể vãng sanh Tây Phương thì không thể trách ai được. Nếu bình thời biết được thân tâm này của ta đều là huyền vọng, mong tìm một thực thể thực tánh của bản thân thì chẳng thể đạt được. Đã không có tôi thì có sao có chuyện vì cảnh, cảnh chính là cảnh đại tiện, vì người mà sanh phiền não đây? Nếu đã không có Hồ Tiểu Lâm thì lấy ai sanh phiền não với chỗ đại tiện đây? Nghĩ đến đây thì tâm bình khí hòa, thấy việc nghĩa thì hăng hái làm thôi. Việc nhân đức không nhường ai. Nên tôi xả nước cho nó trôi sạch, sau khi xả nước thì sử dụng tiếp. Thế nào gọi là niệm Phật? Công phu thế nào mới có thể đắc lực? Đại sư Ấn Quang nói: chính là trong hành vi ngôn ngữ hàng ngày mà thường khởi giáo chiếu. “Túng phát”, nghĩa là cho dù nó khởi phát lên, “cũng có thể phục xuống”, nghĩa là lập tức phục nó lại, không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm. “Mới đầu thì cố gắng dập tắt vọng”, nghĩa là khi mới đầu thì thật sự phải nỗ lực, thật sự nhọc nhằn, dập tắt cái vọng tưởng này chính là phiền não. Lâu dần, nghĩa là thời gian lâu dần thì không còn vọng niệm nào nữa, nghĩa là không còn vọng niệm nữa. Bạn xem hiệu trưởng Đào Hạnh Tri không có vọng niệm là học sinh của ông đánh bạn học, ông không khởi vọng tâm. Học sinh học tập tốt thì tôi là cái tâm này, học sinh phạm lỗi thì tôi vẫn là cái tâm này, thanh tịnh, bình đẳng, không có vọng niệm, chỉ không có vọng niệm thì bạn mới có thể chuyển đổi được vọng niệm của đối phương.

Chúng tôi ở Bắc Kinh có rất nhiều bạn bè mang con đến gặp tôi, nói thầy Hồ, xin thầy khai thị cho ạ, đứa trẻ này không ra thể thống gì nữa. Con gái 13 tuổi không nghe lời, phòng ngủ cũng không dọn dẹp, Tôi nói: chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện trước đã, đứa trẻ này có chỗ nào không thích hợp? Không có một câu là lỗi của cha của mẹ, mà đều là lỗi của đứa trẻ. Tôi hỏi: Vậy anh chị có lỗi gì không? Họ trả lời: thương thay tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ, chỉ là chút lỗi này, thương thay tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ. Tôi liền nói ngay một câu: Kẻ đáng thương nhất định có chỗ đáng giận. Tôi nói: Thôi được rồi, hai vợ chồng anh chị không cần nói nữa, chẳng phải là đứa trẻ này có vấn đề sao, bé gái 13 tuổi? Trước mặt chú nó đây cũng phải giữ chút thể diện [cho nó] chứ! Tôi nói: ông bà chủ nói xong rồi, bây giờ chúng ta phải để cho người nông dân nghèo nói vài câu, người áp bức và người bị áp bức đều nói. Cô bé đó không nói gì. Tôi nói: Chú hỏi cháu một câu hỏi: Cháu có phòng riêng trong nhà không? Nó trả lời: Cháu có ạ. Bình thường khi cháu ở một mình trong căn phòng này thì chốt cửa hay là mở cửa. Nó nói: đương nhiên là chốt cửa rồi. Tôi hỏi: Vì sao đương nhiên phải chốt cửa? Nó lập tức thấy bản thân nói sai rồi. Ô! hóa ra không cho người khác vào. Tôi nói câu hỏi thứ hai. Nếu cha mẹ vào phòng cháu, có phải cháu từng giấu cái gì đó vào trong chăn đúng không? Nó hỏi: Chú làm sao mà biết được vậy? Tôi trả lời: Vì con chú cũng như thế. Tôi vừa vào thì nó liền giấu vào trong chăn. Nếu thế thì đừng quản nó nữa, hãy quay người đi ra, đối lập với con rồi. Nó đề phòng bạn. Nó coi bạn như kẻ trộm. Bạn đối lập với nó. Nó có một số chuyện không thể để cho bạn biết, có một số chuyện nó không thể nói với bạn, có một số cảm xúc nó không thể chia sẻ với bạn. Nên vấn đề đích thực không ở phía đứa trẻ, mà vấn đề đích thực nằm ở phía cha mẹ.

Con trai lớn của tôi, tôi thường đưa nó đi ăn chay. Nó nói: Cha ơi! Ăn chay một tuần rồi đấy, tối nay chúng ta có thể cải thiện chút được không? Ba lần bảy hai một, trong hai một bữa thì hai mươi bữa đều ăn theo cha rồi, cho con một bữa không được sao? Bạn xem, sau này nó có thể ăn chay không? Nó chắc chắn không ăn chay, Sau này nó có thể học Phật không? Phật thế này có thể học không? Ăn chay cả một tuần, những người học Phật thật kỳ lạ, có tiền cũng không ăn mặn, có cái ngon cũng không ăn, chỉ chọn mỗi món chay mà ăn. Hiện nay sắp đi Tây Phương rồi, còn có

thể đối lập với con sao? Nơi Bò-tát ở thường khiến chúng sanh sanh tâm hoan hỷ. Bạn học Phật ăn chay thì quan điểm của con bạn là gì? Không dám nói, tức giận mà chẳng dám nói ra, bởi vì bạn là cha chúng. Lão hòa thượng nói với tôi: Học không phê bình người khác, học trong một năm, ngay đến một chữ “không” cũng không nói. Một chữ không cũng không nói, tôi nói: vậy con làm chủ tịch hội đồng quản trị mà một chữ không cũng không nói. Năm 2007 ngài nói với tôi điều này, tôi nói: Sư Phụ, ngài đứng nói mà không sợ đau lưng, thưa Sư Phụ! Con rất tôn trọng ngài nhưng dù sao ngài chưa từng quản lý công ty. Bản thân tôi còn tìm cơ cho mình, trên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị thì làm sao có thể không nói chữ không chứ? Làm sao mà không phê bình người khác? Hiệu trưởng Đào có nói chữ không không? Ông nói rồi, nhưng chữ không này ông nói vì ai? Vì đối phương mà nói. Hiệu trưởng Đào có ngăn hành vi đó lại chưa? Ông đã thực hiện chức trách của người hiệu trưởng chưa? Thực hiện rồi. Viên mãn không? Vô cùng viên mãn. Vừa thực hiện được chức trách của hiệu trưởng lại vừa giáo dục được học sinh, hơn nữa một câu phê bình cũng không có. Chúng ta trong công ty, trong gia đình phải học tập hiệu trưởng Đào.

Có một hôm, một nhân viên tìm gặp tôi, đúng là gặp cảnh phùng duyên, khi bị việc đòi ràng buộc chính là lúc giải thoát. Nhân viên muốn từ chức, khóc tìm tôi, anh ấy nói: Tổng giám đốc Hồ, tôi nhất quyết không làm nữa, có anh ta thì không có tôi, có tôi thì không có anh ta, hai chúng tôi không đội trời chung. Nhân viên bắt bình rồi. Nếu ông nói giữ tôi lại thì ông phải cho anh ấy đi, nếu ông giữ lại anh ta thì tôi sẽ ra đi. Chúng ta học hiệu trưởng Đào, tôi nói: Qua đây nào, đừng nổi nóng, có hại cho sức khỏe. Tôi nói: Uống chút nước đi đã, tôi lấy một chai nước khoáng đặt trước mặt anh ta. Tôi nói: uống chút nước trước đã, bình tĩnh lại, có điều gì từ từ nói. Anh ta uống một ngụm nước, uống ngụm nước này, tôi nói: uống nước rồi thì phiền anh đặt chai nước xuống. Nhân viên này liền đặt chai nước xuống. Tôi nói: Anh lên mạng kiểm tra xem, theo như điều tra của tôi thì chai nước khoáng này phải trải qua 66 công đoạn mới đến được phòng làm việc của ta, ở đây vẫn chưa tính công đoạn công ty chúng ta bỏ tiền ra mua, vẫn chưa tính công đoạn chị dọn vệ sinh đặt chai nước này vào phòng của tôi. Phải qua tay 66 người thì anh mới có thể uống được chai nước khoáng này. Chúng ta chỉ là chút bản lĩnh này, không như người khác

ngay đến nước cũng không có mà uống. Chai nước này chúng ta đều phải dựa vào người khác, có 66 người đang giúp đỡ cho chúng ta, càng hưởng hồ ân tình của đồng nghiệp phòng bên đối với chúng ta? Không có đồng nghiệp này anh có thể làm việc ở đây không? Không có khâu phối hợp trên dưới của các bạn thì anh có thể kiếm được đồng lương này không? Chúng ta còn phải cảm ơn người mang nước khoáng đến phòng làm việc thì lẽ nào đồng nghiệp trong cùng một mái nhà lại không có chỗ nào để cảm ơn hay sao? Do đồng nghiệp không có chỗ nào để cảm ơn hay là anh không nhìn thấy chỗ để cảm ơn người ta. Nhân viên này một câu cũng không nói, tổng giám đốc Hồ, tôi hiểu rồi, anh ta quay về, quay về rồi nghĩ rất lâu rồi thừa nhận lỗi với đồng nghiệp đã cãi nhau. Một câu phê bình cũng không có, chỉ dùng một chai nước khoáng. Quả thật giống như lão hòa thượng nói: đừng nói từ “không”.

Nếu theo tính khí của tôi trước đây, thì tôi làm thế nào? Bản thân tôi sẽ khởi tâm động niệm trước, tôi phải tức giận trước, anh xem, anh đều thuộc lòng “Đệ Tử Quy”, công ty chúng ta đã thực hiện bốn năm rồi, “Phàm là người đều yêu thương”, đạo lý lớn như vậy mà chỉ treo ở cửa miệng, làm cũng không làm được, còn ra gì nữa, anh còn là nhân viên lâu năm, học vi nhân sư, hành vi thể phạm, hay lắm, trận chĩnh đốn này là chắc chắn. Vậy chúng ta muốn hỏi: Hồ Tiểu Lâm khi mới học “Đệ Tử Quy” quản lý nhân viên như thế nào? Quản lý vì ai? Là vì “Đệ Tử Quy” của tôi mà quản, vì tôi thích “Đệ Tử Quy”, vì tôi cảm thấy các bạn đều phải học “Đệ Tử Quy”, vì tôi cảm thấy các bạn không học “Đệ Tử Quy” thì tôi thấy không thoải mái, vì anh là nhân viên của tôi, tôi trả cho anh phần lương này, anh đến làm việc ở công ty tôi, đây là yêu cầu của công ty đối với anh. Từ đầu đến cuối học “Đệ Tử Quy” đều không buông xuống ba chữ Hồ Tiểu Lâm này. “Đệ Tử Quy” này không phải học vì nhân viên mà học vì tham sân si mạn của tôi, là một bộ đỡ trường dưỡng tự tư tự lợi, là một thủ đoạn tăng trưởng tham sân si.

Thưa các đồng tu! Như thế mà bảo nhân viên học “Đệ Tử Quy” thì khẳng định học không vào. Vì sao? “Thế phục người, người không phục, lý phục người, không lời oán”. Chẳng phải bạn là chủ tịch hội đồng quản trị hay sao? Chẳng phải anh trả phần lương này cho tôi sao? Thời gian đi làm tôi không động vào anh được, tôi không vui vẻ thì tôi từ chức. Chỉ cần tôi còn ở đây thì tôi không thể đối lập với anh.

Chẳng phải điều này sao? Từ trong tâm, họ đối lập với “Đệ Tử Quy”, vì sao? Vì nếu nhân viên phạm lỗi thì phải chép mười lần “Đệ Tử Quy” trước, nhân viên không dám không chép, chép xong rồi mang đến cho tôi. Tôi sẽ hỏi: Thế nào rồi? Giác ngộ chưa? Vâng. Cầm ngược “Đệ Tử Quy” rồi anh còn vâng. Họ sẽ sợ, không vâng thì lại phải chép mười lần. Chúng ta phải suy nghĩ, chúng ta làm lãnh đạo với cấp dưới, làm cha mẹ với con cái. Chúng ta có bao nhiêu thời gian là rơi vào trạng thái đối lập khi chung sống với con cái. Chỉ khi chúng ta đem toàn bộ cảm xúc và cuộc sống của con cái biến thành cảm xúc và cuộc sống của chúng ta thì chúng mới đem cảm xúc và cuộc sống của cha mẹ biến thành cảm xúc và cuộc sống của chúng. Bạn mang cảm xúc và cuộc sống của con cái biến thành cảm xúc và cuộc sống của bạn thì đây là nhân. Con cái mang cảm xúc và cuộc sống của cha mẹ biến thành cảm xúc và cuộc sống của chúng thì đây là quả. Đại sư Ấn Quang nói: điều này giống như nước trên mái hiên rơi xuống, giọt sau nhất định rơi theo giọt trước. Vì vậy chúng ta phải chuyển biến.

Bốn chữ “Hằng thuận chúng sanh” không dễ dàng gì. Họ ăn thịt, bạn cũng phải hằng thuận. Bà Vương Đình Yến ở hiệp hội giáo dục Phật đà Hồng Kông, là hộ pháp bên cạnh lão hòa thượng. Chồng và con trai bà ăn tôm hùm, tôm hùm còn sống, ăn hải sâm. Râu của tôm vẫn đang vẫy. Bà học Phật, hằng thuận chúng sanh, bà không thể khiến cho người khác không vui. Cả nhà ba người đi ăn tôm hùm, một bên chồng ăn tôm, nhưng bà không ăn, cô phục vụ đang xử lý con tôm, lấy thịt con tôm chắm vào mù tạt đưa cho chồng và con bà ăn. Bà ngồi bên cạnh đọc chú vãng sanh: Nam Mô A Di Đà Bà Dạ... Cô phục vụ nhìn thấy gia đình ba người chỉ có hai người ăn, một người lại không ăn. Hơn nữa cô gái này chưa học Phật, cô liền hỏi đứa con, cô hỏi: Miệng mẹ em đang nói gì thế? Chồng cô nói: Đang siêu độ! Hãy yên lặng! Siêu độ! Hãy yên lặng! Đó là ăn cơm sao? Chẳng phải giống như tam thời hệ niệm sao? Trên bàn lập bài vị, Vãng Sanh Đường Thượng Chư Thánh Linh. Bạn nói chồng và con bà có cách nhìn thế nào đối với việc học Phật? Trong tâm trạng đối lập này, bà Vương Đình Yến có quản con bà thế nào thì con bà có chịu nghe hay không? Sẽ không nghe. Vì vậy, đa phần các cha mẹ đều làm như vậy, đến cuối cùng

mối quan hệ với con cái ngày càng căng thẳng, ngày càng khó giao tiếp. Bởi vì bạn không biết cảm xúc của con cái.

Trước đây tôi cũng như vậy, trong nhà có đứa con mười tuổi, học lớp bốn. Nó nói: Cha ơi! Mua cho con bộ phim hoạt hình “Winnie the Pooh” trên TV vừa mới ra một tập mới. Con à! Những thứ tham sân si này con đừng xem mãi, thời gian đó đọc “Đệ Tử Quy” tốt hơn! Cha! Con đều thuộc lòng rồi, cha cũng không thể cứ mãi “Đệ Tử Quy” được, cha nói rồi mà, đọc xong “Đệ Tử Quy” thì có thể xem TV. Được, con xem đi. Chúng ta nói rồi nhé, sau 8h30’ thì phải đọc “Đệ Tử Quy” đấy. Đến 8h30’ rồi nhưng nó vẫn chưa chịu tắt TV, lượn đi lượn lại trước TV. Cha, cho con xem thêm một phút nữa, một phút nữa, “Đệ Tử Quy” con đều thuộc rồi, cha yên tâm, lát nữa con đọc hai lần, con xem nốt đoạn này rồi con đi đọc “Đệ Tử Quy”. Việc này trước đây tôi sẽ xử lý thế này: Tôi ngồi trong phòng sách, tôi tức giận, quát lên: được rồi đấy, chút thời gian này toàn xem tham sân si mạn. Cái tốt thì một chút cũng không học. Con xem con gấu, xem con gấu Pooh đó, con xem phim hoạt hình của Mỹ, đó là bị đọa địa ngục đây con trai! Cha muốn cứu con mà sao con không để cha cứu con cơ chứ! Có thể vãng sanh Tây Phương không? Khăng định không vãng sanh được. Đại sư Ấn Quang nói: Chút việc vặt vãnh này mà bạn đều đặt vào trong tâm, bạn không vượt qua được. Vậy bạn nói xem, đó là ý gì, không quản nữa sao? Không phải là không quản, không những không thể quản mà còn phải hăng thuận chúng sanh, cùng họ làm việc. Đúng thế! Mang cuộc sống và cảm xúc của con cái biến thành cuộc sống và cảm xúc thật sự của cha mẹ, thì con cái sẽ mang cảm xúc và cuộc sống Phật Bồ-tát của cha mẹ biến thành cuộc sống của chúng. Bạn muốn người khác tiếp nhận bạn thì bạn phải tiếp nhận người khác trước.

Vậy sau này tôi làm thế nào? Tôi xem cùng với con. Tôi đã năm mươi sáu tuổi rồi, con trai 10 tuổi học lớp 4, một người là tóc hoa râm mắt mờ, một người là học sinh lớp bốn. Hai chúng tôi cùng xem “Winnie the Pooh”. Chỉ xem thôi có được không? Khi xem bạn còn phải ghi nhớ nó lại. Có một lần, lấy một ví dụ: Có một tập trong “Winnie the Pooh”, có con thỏ tên là Ruby, Ruby rất chăm chỉ, nó trồng cà rốt, cải bắp, nhiệm vụ trong ngày của nó thì trong ngày sẽ hoàn thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nó sẽ đánh dấu X vào ô lịch biểu thị nhiệm vụ hôm nay làm xong rồi.

Trong phim hoạt hình “Winnie the Pooh” có một chú lợn con. Lợn con này đến nhà của con thỏ Ruby, khi thấy không có ai ở nhà, nó không thực hành được “Đệ Tử Quy”, vì sao vậy? Khi ở nhà người khác không có ai thì có thể tùy tiện động chạm vào đồ đạc không? Không thể tùy tiện động chạm. Chú lợn con cũng là tâm tốt, nó nhìn lịch của tháng này thiếu mỗi ngày 30 chưa đánh dấu, nó nói: được rồi, vậy mình giúp chú thỏ này làm việc tốt, mình đánh dấu X vào. Hôm đó là ngày 29, đến khi chú thỏ này từ bên ngoài trở về nhìn thấy, Ôi! sao lại thế, hôm nay là ngày 30 sao? Ngày 30 vẫn còn sáu việc chưa làm, nó liền cuống lên, vì lúc này lợn con đi rồi, nó đánh dấu hộ xong rồi nó đi. Trong nhà không có ai nên con thỏ cho rằng chính nó đánh dấu, ai ya! Cuối cùng hậu quả sáu việc nó làm: lật đổ ổ chim của con cú mèo, làm gãy cái đuôi vẫy vẫy của con hổ, đập vỡ tổ ong của gấu Pooh. Làm một hồi đã đắc tội với sáu người.

Chẳng phải con cái cũng có vấn đề này sao? Hấp ta hấp tấp, bạn đã hỏi ý kiến của người khác chưa, mà đã đánh dấu cho người ta? Con tôi nói: Đương nhiên là lợn con có ý tốt muốn giúp đỡ người khác. Tôi nói: Không đúng con trai à. Con muốn giúp thì con giúp à, vậy thì con vì ai đấy? Trong “Đệ Tử Quy” nói: “Dùng đồ người, phải hỏi trước”. Bạn đến nhà người khác, bạn phải lớn tiếng hỏi trong nhà có ai đã không chứ. Khi nhà họ không có ai thì bạn không được vào trong nhà. Tôi nói “Đệ Tử Quy” không sai chút nào. Lợn con chính là do không thực hành “Đệ Tử Quy”, nếu chỉ xem phim hoạt hình mà không học “Đệ Tử Quy”, con xem: làm chuyện thành rắc rối rồi, đúng không? Tôi nói: Đây là tác giả người Mỹ họ không đưa nội dung “Đệ Tử Quy” vào phim, nhưng hôm nay chúng ta xem lợn con, lợn con mắc phải lỗi này là do tự tư tự lợi, là do không tôn trọng thỏ con, tự ý làm chủ, đến nhà người khác động vào đồ đạc của người khác, không hỏi ý kiến của người khác, con xem, đúng tự tư rồi chứ? Nó cho rằng lợn con là tốt bụng, nên tôi uốn nắn nó, đợi đến khi tôi đưa nó đến nhà bạn nhỏ khác, khi nó lại động vào đồ đạc của người ta thì tôi không lấy “Đệ Tử Quy” để nói nữa, tôi sẽ dùng lợn con, tôi nói: Con trai, con còn nhớ lợn con kia không? Đó là bộ phim con ưa thích xem nhất. À đúng rồi. Vì sao thế? Vì ấn tượng của nó đối với bộ phim đó rất sâu, đó là một phần cuộc sống của nó, đó là điều thích nhất của nó. Bạn dùng lợn con để nói chuyện với nó so với

dùng “Đệ Tử Quy” nói chuyện thì có tác dụng hơn. Đó là cuộc sống của nó, nó có thể tìm thấy cảm xúc chân thật. Vậy vấn đề là người làm cha mẹ chúng ta có thể buông xuống giá trị quan của chúng ta hay không? Thật sự cùng với con cái hòa quang đồng trần hay không?

Hiện nay trẻ con thích chơi trò chơi điện tử, Ipad, Trong Ipad có một trò chơi gọi là Angrybirds. Mọi người đều biết mà, bạn xem tôi vừa nói thì mọi người đều cười, tôi chơi còn giỏi hơn con trai tôi. Vì sao? Tôi dụng công. Nó luôn hỏi: Cha ơi! Vòng thứ ba của tập hai mươi, cha đã qua được chưa? Tôi nói: “Qua rồi”. “Cha lấy được quả trứng vàng chưa?” Cha lấy được rồi. “Trứng vàng ở đâu?” À không được, không thể tùy tiện nói cho con biết. Con phải nghe lời thì cha mới nói cho con quả trứng vàng này. Cha ơi! Con thật sự nghe lời, Cha nói cho con quả trứng vàng này, làm thế nào để lấy được trứng vàng? Có phải cha lấy con chim này, đập viên gạch, sau đó thủy tinh rơi xuống, cuối cùng trứng vàng xuất hiện, có phải dưới đáy giỏ hoa có chôn trứng vàng không? Quý vị đồng tu, bạn phải biến thành người mà chúng ưa thích nhất, bạn phải biến thành người chúng khâm phục nhất, bạn phải biến thành người chúng yêu nhất. Thì chúng mới nghe lời bạn. Trong tâm chúng khâm phục, hơn nữa game Angrybirds đều là tiếng Anh, chúng ta lấy từ điển tiếng Anh dịch ra cho nó. Còn có game Zombiecoffee, mọi người có biết game này không? Zombiecoffee, nghĩa là thầy ma. Game zombiecoffee toàn là thức ăn Tây, nào là khoai tây chiên, cá chiên. Nhưng trẻ con nước ta không hiểu, chúng không hiểu nên chúng không biết món này gọi là gì? Nào là món ladyfinger, nghĩa là ngón tay của quý bà. Chúng không hiểu, tôi cũng không hiểu. Nên tôi chăm chỉ làm người phục vụ cho nó, tôi liền lấy từ điển tiếng Anh để tra từ cho nó, trò chơi này, món ăn này tên là gì? Phải nói thế nào.

Bởi vì nó có bạn học bên cạnh, bạn học đều biết món ăn này tên là gì, nên nó rất xấu hổ, nó luôn khoa tay mua chân để tả với bạn nó về món ăn đó. Chúng ta tra từ tiếng Anh này ra, hơn nữa còn dạy nó biết món ăn này tiếng Anh phát âm thế nào, nó vô cùng biết ơn tôi, nó cảm thấy rất có thể diện trước mặt bạn bè. Quý vị đồng tu, như thế bạn dạy nó thì nó mới nghe vào được. Vì sao? Vì nó biết bạn tốt với nó. Nó biết bạn thật sự yêu nó, nó biết bạn thật sự muốn giúp nó. Nó sẽ biết: Cha giúp

mình chơi game, giúp mình xem phim hoạt hình, thì lẽ nào sự việc này, khi bài tập mình chưa làm xong mà cha giúp mình làm thì sai sao? Chính việc trước cha đều tốt cho mình, thì lẽ nào việc này cha lại không tốt với mình sao. Vì vậy con trai tôi rất nghe lời tôi. Tôi cho nó chơi điện tử thì nó chơi, tôi không cho nó chơi thì nó không chơi, đặc biệt kỳ lạ, khi tôi cho nó chơi thì tôi chơi cùng với nó. Tôi nói: Chơi ván cờ nhé con trai, nhớ bảo vệ đôi mắt nhé, chơi cái này hoài sẽ hại mắt, rất vui vẻ. Nó hỏi tôi: Có phải mắt con không tốt thì cha rất buồn đúng không? Con không thể để cho cha con buồn được. Bạn xem, nó có lương tâm. Bạn có lương tâm với nó thì nó cũng có lương tâm với bạn. Bạn giúp nó thì nó sẽ giúp bạn. Khi đi học, nếu nó có vấn đề ở trường thì người nó không dám gặp chính là tôi, người nó không dám gặp chính là tôi. Thế nhưng người không phê bình nó nhất, không nói nó một câu nào nhất lại chính là tôi. Nó có lương tâm. Nó biết cha nó đối tốt với nó, cả ngày theo đuôi nó làm người phục vụ, làm nô lệ. Con muốn chơi cờ tướng thì cha lấy bàn cờ, con muốn chơi Ipad thì cha sạc điện cho con, con muốn xem phim “Winnie the Pooh” thì cha mở DVD cho nó, để nó sanh tâm hoan hỷ. Đây là bước đầu tiên để khuyên con cái. Có thể tiếp dẫn nó vào đạo Thánh Hiền hay không thì trước tiên bạn phải có tâm của Thánh nhân, bạn phải có tâm của thánh nhân thì bạn mới có thể biểu diễn đạo Bồ-tát đối với nó.

Vì vậy tôi nêu mấy ví dụ này, Tôi làm vẫn chưa thật tốt, chỉ là nói với mọi người, khi chúng ta chung sống cùng với con cái, thực hành việc hằng thuận chúng sanh không phải ở trên đầu môi, thực hiện việc sống hòa hợp với con cái cũng không phải ở trên đầu môi. Vậy tôi vì sao lại không thể làm được việc hằng thuận con cái? Vì sao tôi không làm được việc sống hòa hợp cùng con cái? Bởi vì bạn có bản thân, các bạn thấy đúng không? Bạn không muốn, bạn không muốn dành thời gian của bạn cho con, bạn cảm thấy máy chơi điện tử, phim hoạt hình là của trẻ con, vậy thì xong rồi. Nếu bạn xem chuyện của chúng là việc của chúng thì chúng sẽ coi việc của bạn là việc của bạn.

Vì vậy chúng ta trở về với Pháp Thập Niệm, chính là trong quá trình này phải đề khởi cảnh giác, dựa theo lời dạy của lão hòa thượng Tịnh Không: Từ trong nội tâm, vút bỏ sự đối lập với hết thầy người, việc và vật. Điều này chúng ta nghe quen

tai nhiều rồi. Lão hòa thượng khi giảng Kinh không biết đã đau lòng rát họng khuyên bảo chúng ta biết bao nhiêu lần. Chắc tai cũng mài ra được cái kén rồi. Từ trong nội tâm, vứt bỏ sự đối lập với hết thầy người, việc và vật. Vì sao vậy? Bạn có đối lập thì bạn không thể đi Tây Phương được, có đối lập thì tâm của bạn sẽ không thanh tịnh, tâm tịnh thì Phật độ tịnh. Vì vậy chúng ta là người thật sự muốn vãng sanh Tây Phương thì cần thái độ gì? Chính là buông xuống bản thân mình. Chính là khi đối nhân xử thế tiếp vật không có người nào mà chúng ta không thể chung sống. Không có việc nào mà chúng ta không thể cùng làm. Học Phật vãng sanh Tây Phương là thái độ gì? Không được nổi nóng.

Đón Tết nguyên đán, giống như chúng tôi làm nghề buôn bán, đều phải mời lãnh đạo ăn cơm, mời bạn bè ăn cơm, mời khách hàng ăn cơm. Có một vị lãnh đạo cũ thích uống rượu Mao Đài, Lúc này tôi học Phật năm năm rồi, đã cai rượu năm năm, ăn chay năm năm. Vị lãnh đạo này đã về hưu, trong quá trình phát triển sự nghiệp của tôi, ông ấy đã rất ủng hộ tôi. Ông đặc biệt thích uống rượu Mao Đài. Hàng năm trước Tết tôi đều mời ông ăn bữa cơm, mua cho ông một bình rượu Mao Đài ngon. Ông thích uống rượu, tính tình bình thường, uống rượu xong sẽ rất vui. Kết quả Tết năm ngoái mời ông uống rượu đúng dịp ông về hưu được một năm. Bạn nghĩ xem ông ấy nghỉ không làm chức vụ đó nữa thì tâm tình luôn là cảm xúc lẫn lộn. Ông nói: Tiểu Lâm, anh đều xem đĩa của em rồi, em muốn nhân viên thực hiện “Đệ Tử Quy” là rất tốt, Em có yêu quý ông anh này của em không? Tôi nói: Có chứ ạ. Ông nói: yêu quý à, vậy hãy rót rượu rồi cùng uống với anh một ly. Tôi nói: anh trai, rượu này rất quý, Mao Đài năm mươi năm, hơn nữa dùng ly uống rượu vang, ít nhất phải ba lạng, tôi uống không vấn đề. Tôi nói: Rượu em đã không uống gần năm năm rồi, bây giờ anh bảo em uống. Ông nói: người học Phật các em chính là không gàn gửi tình người. Anh đây đã giao hảo với em mười mấy năm mà em cũng không quan tâm để ý, người học Phật các em không có lương tâm. Tôi nghe đến đây, nếu tiếp nữa chắc đến Thích Ca Mâu Ni Phật mất. Tôi nói: Anh trai, anh đừng nói nữa, Anh nói đi, muốn thế nào, chẳng phải uống rượu sao. Ông nói: Đúng! Em uống ly rượu này thì anh trai về hưu rồi sẽ cùng em học Phật. Tôi nói: anh trai, đây là anh nói nhé. Đúng, anh nói, đĩa của em chuẩn bị xong chưa? Tôi nói: em chuẩn bị xong

rồi, có ở sau xe. Vậy thì uống. Anh trai, dù anh không học Phật, chỉ riêng ân tình lớn như thế của anh dành cho em, thì chúng ta đã đáng phải uống hết ly rượu này. Vậy là ngửa cổ một mạch đã uống cạn ba lạng rượu Mao Đài này. Tôi đã năm năm không uống rượu, không muốn uống.

Lão hòa thượng nói: Vì chúng sanh dù có làm sai thì cũng đều là đúng. Quý vị đồng tu đừng vỗ tay, phía sau còn có một câu: Vì bản thân dù làm đúng cũng đều là sai. Bạn nói kiêng rượu là bạn vì ai mà kiêng? Vì bản thân, vì bản thân thì sai rồi. Bạn nói bạn vì họ, bạn phá giới để uống ly rượu này. Đó là đúng, vì bạn không có bản thân. Đại sư Ấn Quang nói: Nếu bình thời nhận biết được thân tâm này của ta đều là huyễn vọng, mong tìm một cái thực thể thực tánh của chính mình thì chẳng thể đạt được. Nếu đã không có cái tôi, nếu đã không có Hồ Tiểu Lâm thì đâu có chuyện vì cảnh, cảnh tức là rượu Mao Đài, vì người, người tức là người anh này, mà sinh phiền não. Ai đang uống rượu đây? Uống mà không uống, không uống mà uống. Chẳng phải cái ý này sao? Không uống rượu là nói không nên quá chén, không nên vì chỗ rượu này mà dẫn khởi tham ái của bản thân. Rượu làm gì có tốt hay xấu? Giả đấy. Bạn xem cái giả này là thật thì nó là giả, bạn coi cái giả này là giả thì nó là thật. Đây là khai thị của lão hòa thượng đối với tôi trước khi tôi đến đây, Ngài nói trong “Kinh Lăng Nghiêm” có nói một câu như thế. Bạn xem cái giả thành thật thì cái giả này chính là giả. Bạn xem cái giả này thành giả thì cái giả này chính là thật. Bạn coi rượu là thật, đúng là có cái rượu này, vậy chỗ rượu đó chính là giả. Bạn coi chỗ rượu này là giả, thì bạn thông qua chỗ rượu này mà được kiến tánh. Vì sao? Vì nó không khởi phát tham sân si của bạn, nên tâm thanh tịnh, kiến tánh, xưng tánh rồi.

Màn hình TV chiếu tiết mục truyền hình, nếu bạn coi tiết mục truyền hình là thật thì nó là giả, vì sao? Vì nó được màn hình huỳnh quang chiếu ra, Bạn xem phim truyền hình là thật thì bạn không nhìn thấy tác dụng của màn hình TV. Bạn xem, bạn coi cái giả này thành thật thì cái thật biến thành cái giả, phim truyền hình là giả. Nếu bạn xem tiết mục trên màn hình TV là giả, nó là được người khác diễn xuất ra, thì bạn liền nhìn thấy màn hình TV, bạn sẽ thấy được cái thật. Mọi người hiểu được cái ý này không? Lão hòa thượng giảng cho tôi “Kinh Lăng Nghiêm”, bạn nói chẳng phải đây là ý đó sao? Bạn nói chúng ta học môn toán, chu vi hình tròn có trung điểm,

có bán kính, còn có các điểm trên hình tròn, bạn xem chu vi đường tròn là thật thì nó là giả. Vì sao vậy? Điểm trên chu vi vòng tròn vẽ được ra là dựa vào tâm vòng tròn và bán kính, bạn quên mất tâm vòng tròn và bán kính, bạn chỉ nhìn thấy điểm này thì nó chính là giả. Bạn xem điểm trên chu vi, xem cái giả này là giả thì bạn liền thấy cái thật, vì sao? Vì nó do tâm vòng tròn và bán kính vẽ ra, bạn liền nhìn thấy tâm vòng tròn, bạn liền nhìn thấy bán kính. Đây chính là kiến tánh. Bạn coi giả là thật thì nó là giả. Bạn coi giả xem thành giả thì nó là thật. Nói chính là đạo lý này.

Vì vậy chúng ta trong cuộc sống, từ sáng sớm vừa mở mắt cho đến buổi tối đi ngủ, khi không có việc thì chỉ một câu Phật hiệu, niệm thầm trong tâm, miệng niệm nhỏ tiếng, dùng kim cang trì, có chút cơ hội là niệm, đi vệ sinh, ăn cơm, đánh răng, lái xe, đến trường học đón con v.v... Mọi người gọi là tranh thủ thời gian. Làm sao có thời gian? Tranh thủ từ trong lúc bận việc. Nhất định phải có tính cảnh giác này, không thể lại tiếp tục ở đây làm chuyện lục đạo luân hồi nữa. Đất trong tay Ta nhiều hay đất trên đại địa nhiều? Nếu tôi không dùng Pháp Thập Niệm này để niệm thì chắc chắn tôi giống như đất trên đại địa, nhất định đọa tam đồ không hoài nghi. Hai mươi bốn giờ, câu Phật hiệu không gián đoạn, chăm chỉ nỗ lực dùng tai lắng nghe câu Phật hiệu này. Khi gặp cảnh ngộ duyên hay bị việc đời ràng buộc thì thời thời khắc khắc nhớ kỹ vài nguyên tắc này: Một là: Ngũ ấm giai không, Hai là: Phạm sở hữu tướng giai thị hư vọng, Ba là: Tôi là người niệm Phật muốn vãng sanh Tây Phương mà cái rãnh nước, con dốc nhỏ này tôi không vượt qua được, tâm của tôi đều không thanh tịnh, vậy chẳng phải tôi đã uổng công học pháp môn Tịnh độ rồi sao? Bốn là: Động viên bản thân rằng: Mới đầu cố gắng dập tắt vọng, Nghĩa là khi mới bắt đầu thì phải nỗ lực dập tắt cái vọng tưởng này, lâu dần sẽ không còn vọng niệm, đó chính là đại quang minh tạng, lâu dần sẽ không còn vọng niệm. Chuyển tâm nghiệp thức của phàm phu chúng sanh trở thành Như Lai Diệu Tạng, tiền đồ là một mảng quang minh, thế nhưng quả thật rất gian khổ, quả thật phải bỏ ra một phần nỗ lực. Vì sao? Khó mà đạt được thì mới đáng quý. Khó thật, nhưng kết quả lại thật sự thù thắng, vãng sanh Tây Phương.

Vì vậy lần này tôi đến Malaysia, dùng hai buổi này để báo cáo với các bạn, thể hội học thập Pháp Thập Niệm của đại sư Ấn Quang và một số thể hội nông cạn

đổi trị tập khí trong cuộc sống hàng ngày khi gặp cảnh ngộ duyên, chắc chắn sẽ có chỗ nói không đúng, hơn nữa bản thân là sơ học cũng là mạt học, nên tôi vẫn còn kém rất xa so với các pháp sư ở đây và thầy Thái Lễ Húc. Nhưng điều này không trở ngại tôi mang cảm thụ chân thật, thể hội chân thật của bản thân cúng dường mọi người. Lão hòa thượng khi giảng Kinh nói: căn bậc hai của 1% dân số thế giới là 8.000 người. Nếu trên thế giới có 8.000 người hành thiện thì trái đất này sẽ không có ngày tận thế. Hôm nay tôi thấy quý vị ngồi ở đây không chỉ có 8.000 người, đặt tâm một chỗ thì chẳng việc gì mà không làm được, chắc chắn có thể cứu được thế giới. Bản thân chúng ta căn cứ vào khai thị của lão hòa thượng, Phật trong “Kinh Nhân Vương” nói: Bản thân chúng ta ở vào thời pháp nào, chánh pháp, tượng pháp hay mạt pháp thì không cần hỏi người khác mà hỏi chính bản thân mình. Có người giảng Kinh thuyết pháp, còn có người tu hành chứng quả là chánh pháp. Người giảng Kinh thuyết Pháp là lão hòa thượng Tịnh Không. Nếu mỗi vị đồng tu chúng ta đều đang tu hành, hơn nữa có thể chứng đắc vãng sanh Tây Phương thì đó chính là chánh pháp của chính bạn và lão hòa thượng. Vì vậy chánh pháp cứu trụ không cần đi hỏi người khác, phải giống như trong “Đệ Tử Quy” nói: “Chớ tự ti, chớ tự bỏ; thánh và hiền, dần làm đạt”.

Hôm nay xin được nói đến đây. Cảm ơn mọi người!